

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

aprilie 2012

Curierul Adventist

A close-up photograph of a vibrant red rose with several green leaves, resting on a dark, weathered wooden cross. The cross is made of two thick, textured wooden beams. The background is dark and out of focus, emphasizing the rose and the cross.

Valoarea crucii

8

3 Editorial

Iosif Diaconu

Revenirea lui Caiafa

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Anunțuri
- La odihnă
- Calendar al evenimentelor din luna aprilie 2012
- Direcționează 2%!

8 Articol principal

Dumitru Popa

Valoarea crucii

10 Spiritual

Remus Soare

Ortografia răstignirii

10

12 Teologie

Daniel Bota

Crucea – între relevanță și ignoranță

14 Roagă-te și lucrează!

Gabriel Radu

Așteptând și grăbind

15 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea Matca 1
- Guam

16 Misiune

Cornel Stoian

Drumul spre Amazon (II)

18 Istorie biblică

Traian Aldea

Qumram – comoara de mare preț

24

20 Dosar biblic

Florin Lăiu

Ce ai, frate, cu Iacov? (II)

22 Credință practică

Teofil Petre

Umiliința și spălarea picioarelor

23 Știință și religie

Mugurel Asaftei

Complexitatea cunoașterii

24 Adventist World

Wellesley Muir

Vraciul și cartea de magie

27 Adventist World

Angel Manuel Rodríguez

Semnificațiile chivotului

27

28 Poezia speranței

Ion Buciuman

Paul Săn-Petru

29 Istorie adventistă

Adrian Neagu

Michael Belina Czechowski – o viață pentru un vis (II)

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Învierea lui Isus

31 De la inimă la inimă

Teodor Huțanu

„Ce am scris, am scris!”

Anul LXXXIX, aprilie 2012. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Iacob Pop; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanți Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georget Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea; Colaboratori speciali Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu; Corectură Elena Buciuman, Cristinel Sava; Tehnoredactare Irina Toncu; Adresa de corespondență Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, str. Țepeș Vodă, nr. 111, sect. 2, București; Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Revenirea lui Caiafa

Acolo unde este Mesia, este și Caiafa, ca să-L răstignească.

Caiafa are un rol cutremurător în drama ultimelor zile ale Mântuitorului. Dacă Pilat este un laș, Iuda, un oportunist, iar soldații romani, niște executanți docili ai ordinelor, Caiafa este strategul întregului proces de răstignire. El este cel care gândește, coordonează și exploatează slăbiciunile celorlalți, făcând totul ca Hristos să fie răstignit.

Șocant aici nu este atât de mult ceea ce face Caiafa. Sunt mulți alți oameni în istorie care s-au împotrivit lui Dumnezeu. Ceea ce frapează însă este contrastul dintre misiunea lui Caiafa și atitudinea pe care o are față de Mesia.

Care era de fapt rolul lui Caiafa? El era administratorul așteptărilor sfinte, singurul căruia îi era permis să intre în Sfânta Sfințelor. Caiafa era reprezentantul unui sistem gândit de Dumnezeu însuși care să pregătească și să anticipeze venirea lui Mesia. Din această postură, el avea rolul de a-L identifica și a-L recunoaște pe Hristos cel așteptat.

Ce ar fi trebuit deci să facă acest mare-preot când s-a întâlnit cu Domnul? Ar fi trebuit să își ia mitra de pe cap, să își dea mantia preotească jos și, plecându-se în închinare, să spună: „Tu ești Cel Așteptat!” Și, făcând așa, toți ceilalți I s-ar fi închinat.

Dar iată că tocmai omul și sistemul religios cărora Dumnezeu le încredințase rolul de a pregăti calea Domnului sunt cei care plănuiesc și elaborează răstignirea. Aici, nu răstignirea ne uimește, ci identitatea celor care răstignesc.

Caiafa este un strateg. El are o anumită înțelegere a lucrurilor și veghează la binele neamului (vezi Ioan 11:50). Cunoștea Scriptura, dar o interpreta astfel încât aceasta să indice spre împliniri terestre. Dorința lui era ca simbolul să ia pentru totdeauna locul realității.

În felul acesta, Caiafa, cel care trebuia să stea în pridvorul omenirii și să-I spună bun venit Mântuitorului, a făcut totul pentru răstignirea Lui, iar poporul așteptător a devenit poporul crucificator.

Hristos Se apropie să vină a doua oară. Prin identitatea și misiunea noastră declarăm că am

fost mandatați de Dumnezeu să pregătim calea revenirii Domnului. Noi ar trebui să fim așteptători ai revenirii lui Mesia și să le transmitem și altora acest adevăr.

Din Scriptură și din istorie știm că acolo unde este Mesia, apare și Caiafa, ca să-L răstignească. Iar Caiafa este întotdeauna din rândurile celor care trebuie să Îl aștepte. Adevărul viu devine pentru Caiafa doar tradiție încrămățată; Scriptura era mijlocul de legitimare a propriilor orgolii, iar așteptarea sfântă a lui Caiafa era doar speranța că va fi reales și la următorul mandat.

Caiafa se va întoarce și va dori din nou să Îl răstignească pe Mesia. Va fi tot dintre așteptători. Și, pentru că așa stau lucrurile, fiecare dintre noi ar trebui să se întrebe: Sunt eu un așteptător autentic, unul care pregătește calea Domnului, ca Ioan Botezătorul, sau sunt un așteptător de tipul lui Caiafa? Mai este adevărul viu și mistuitor pentru mine? Mă las eu modelat zi de zi de mesajul biblic sau sunt în pericol de a deveni crucificatorul Domnului?

Ce se întâmplă în bisericile locale? Este atmosfera din comunități una de părtășie frățească, una animată de dorul moștenirii împreună a vieții veșnice? Sau miasma invidiei, a certurilor pe lucruri de nimic, consumă, în comitete și adunări administrative, energiile așteptării?

Prin rolul pe care ni l-am asumat în crezul nostru, putem fi ori Ioan Botezătorul, așteptătorul autentic, ori Caiafa, așteptătorul ratat. De aceea, ca membri și ca biserică, trebuie să ne întrebăm permanent: Mai ținem la pietrele de hotar, mai vrem să vină Domnul, Îl mai așteptăm?

Știm că Domnul va veni a doua oară. De asemenea știm că se va ivi și Caiafa, așteptătorul care și-a schimbat misiunea. El va dori să-L răstignească din nou pe Mesia. Însă mai știm cu certitudine un lucru: Domnul nu Se va mai lăsa răstignit încă o dată. „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, amin!” (Apocalipsa 1:7). ■

Iosif Diaconu este redactor la revista CURIERUL ADVENTIST.

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

„Ca frunzele toamna” în plină iarnă!

Ninsorile abundente, drumurile înzăpezite și gerul excesiv de la mijlocul lunii februarie nu au reușit să oprească desfășurarea unei acțiuni inedite de distribuire de literatură în Sibiu.

Douăzeci de persoane din toată Transilvania, dar și din București, susținute cu generozitate de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Sibiu și însoțite de tineri voluntari din comunitate, au străbătut străzile orașului timp de două săptămâni.

Seminarele prezentate în școli (atât pentru elevi, cât și pentru cadrele didactice), precum și în alte instituții s-au bucurat de o receptivitate deosebită. De asemenea, testele medicale oferite gratuit, și în instituții, și la domiciliu, i-au ajutat pe oameni să conștientizeze că pot face mai mult pentru sănătatea lor și că este o afacere profitabilă, chiar și în timp de criză, să investești în cărți de valoare și în informații corecte.

În cadrul acestei campanii, a fost vizitată și Biserica Baptistă „Betania”, tinerii fiind însoțiți și de corul comunității adventiste. A fost prezentat seminarul „Ai grijă de inima ta!” și s-a distribuit o mare cantitate de cărți.

În total, orașul de la poalele Cibinului s-a îmbogățit cu peste 3 000 de cărți valoroase, multe prietenii și multă speranță pentru viitor.

Preluare din *Info Adventist*
nr. 574/24 februarie 2012

Schimb de idei la Budapesta

În Sabatul din 17 martie 2012, în biserica locală „Szent Lőrincz” din Budapesta, a avut loc un schimb de idei cu privire la activitatea Departamentului Școala de Sabat. Frații noștri din Ungaria au manifestat un interes deosebit pentru programul Școlii de Sabat din România.

Elementele de noutate – părtașia în grupe și planificarea activității misionare – prezentate sub genericul „Mugurele care doarme” au fost argumente puternice care au condus la inițiativa lor de a prelua și a implementa acest mod de organizare a activității Școlii de Sabat și în bisericile locale din Budapesta.

Evenimentul a avut loc odată cu vizita delegației Conferinței Transilvania de Nord, condusă de Ioan Orban, directorul Departamentului Școala de Sabat.

Ștefan Tomoioagă, secretar,
Conferința Transilvania de Nord

■ BISERICA MONDIALĂ

100 000 de evenimente evanghelistice în două săptămâni

Aproape 100 000 de evenimente evanghelistice locale au avut loc luna trecută pe teritoriul Diviziunii Inter-America. Ele au marcat ultima etapă în implementarea în regiune a programului „Redeșteptare și reformă”.

Acțiunea, care a durat două săptămâni, a făcut parte dintr-un proiect

în care au fost implicați mii de lideri și membri ai bisericii, care au lucrat în grupe mici pentru a-și mărturisi și a-și împărtăși credința.

Diviziunea Inter-America include Mexicul, America Centrală, Insulele Caraibe și cinci țări din nordul Americii de Sud.

Următorul pas îl reprezintă un program transmis prin satelit din Ciudad de Guatemala, pe 31 martie. Liderii bisericii au încurajat fiecare credincios adventist să aducă un vizitator.

Preluare din *Info Adventist*
nr. 576/ 9 martie 2012

„Redeșteptați prin Cuvântul Său”

După programul „Urmează Biblia”, o nouă inițiativă a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea mondiale, intitulată „Redeșteptați prin Cuvântul Său”, dorește să întărească experiența spirituală a membrilor bisericii. Acest program se adresează în special persoanelor care nu au adoptat sistemul anual de

citire a Bibliei. În cele 1 171 de zile dintre Ședința de Primăvară (17 aprilie 2012) și începutul Sesiunii Conferinței Generale din 2 iulie 2015, credincioșii adventiști din toată lumea sunt invitați să citească cele 1 189 de capitole ale Bibliei. Citind câte un capitol pe zi și două capitole în timpul Sesiunii Con-

ferinței Generale, milioane de membri își vor încheia călătoria prin Biblie. O componentă online regăsită pe site-ul programului „Redeșteptare și reformă” (www.revivalandreformation.org) și realizată de Asociația Pastorală a bisericii mondiale le permite participanților să își împărtășească gândurile devotaționale.

„Aș dori să invit fiecare membru al bisericii să se alăture familiei mondiale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în citirea unui capitol din Biblie în fiecare zi, începând din 17 aprilie 2012 și terminând în timpul Sesiunii Conferinței Generale din vara anului 2015. Sunt încredințat că această călătorie prin Biblie ne va apropia de

Isus. Pe măsură ce citim și medităm în rugăciune la Cuvântul lui Dumnezeu, fiecare dintre noi va fi condus spre o experiență înnoită cu Salvatorul, în timp ce așteptăm revenirea Sa iminentă”, a spus Ted N. C. Wilson, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Preluare din *Info Adventist*
nr. 577/16 martie 2012

■ ANUNȚURI

Întâlnirea membrilor AFDMC

Membrii Asociației Foștilor Deținuți pentru Motive de Conștiință (AFDMC) sunt invitați, în Sabatul din

26 mai 2012, la cea de-a XXI-a Convenție a AFDMC, care se va desfășura în biserica adventistă de ziua a

șaptea din Pitești, str. Dumbravei, nr. 1-3. Pentru detalii: tel. 0744 51 31 24; e-mail: fostidetinutiazs@gmail.com.

Participă la realizarea noului devoțional pentru femeile din România!

Departamentul Misiunea Femeii și-a propus să pregătească un nou devoțional autohton pentru anul 2013. Această țintă poate fi atinsă doar cu ajutorul dumneavoastră, dragele mele surori! Este nevoie să ne mobilizăm rapid și să așezăm în scris experiențele minunate pe care Dumnezeu ni le dăruiește zi de zi. Scopul primordial al acestei cărți este unul misionar. O mică

investiție de timp pentru a scrie poate avea efecte mari, chiar veșnice.

Așteptăm experiențele dumneavoastră recente, potrivite pentru timpul de criză pe care îl trăim. Le puteți trimite pe adresa: misiuneafemeii@adventist.ro.

Detalii tehnice

Conținut: titlu, un verset biblic la subiect, povestirea succintă a experienței, o aplicație spirituală sau un apel

final, numele autoarei, comunitatea și conferința din care provine, numărul de telefon sau adresa de e-mail.

Număr de caractere: 2000-2100, fără spații (inclusiv versetul biblic); foștiți, vă rog, diacriticele!

Teodora Goran, Departamentul Misiunea Femeii, Uniunea Română
Preluare de pe www.adventist.ro.

■ LA ODIHNĂ

Tuța Geantă

S-a născut la data de 29 iunie 1935 în familia învățătorului Dumitru Tucă din Braniștea, jud. Giurgiu. A fost înfiată la vârsta de 11 luni de sora

acestui, Dobrița Carabă, din Giurgiu. Aici, împreună cu mama ei, a cunoscut și a adoptat credința adventistă, botezându-se la data de 4 august 1957.

La vârsta de 19 ani s-a căsătorit cu viitorul pastor Ion Geantă, însoțindu-l și fiindu-i un ajutor potrivit timp de

57 de ani și 5 luni. Datorită chemării soțului ei în diferite slujbe, a locuit multă vreme în Giurgiu, iar în anul 1971 s-a mutat în București, apoi în Ploiești, iar în final în Târgoviște.

A fost parcă destinată să slujească, asemănându-se mai mult cu Marta decât cu Maria. A slujit și casa ei, dar și casa lui Dumnezeu, alături de surorile diaconese din comunitățile în care a fost membră sau în care a slujit soțul ei, cum ar fi București „Popa Tatu”, București „Grant” și Ploiești. Nu a fost dotată cu multă teorie creștină, ci mai mult cu practicarea acesteia în mod tăcut. Cu toate acestea, speranța

mântuirii ei nu se baza pe ce face omul, ci pe ce pot face harul și dragostea lui Dumnezeu și a Mântuitorului în mâinile căruia și-a încredințat viața și suflarea în ziua de 1 martie 2012.

La înmormântare, pastorii Georgel Pirlitu, Costin Bălan și Laurențiu Matei au evocat viața și credința ei și au reamintit speranța preafericită a celor ce și-au pus destinele în mâinile Celui Atotputernic. Astfel că tristețea și durerea despărțirii au fost aureolate de bucuria neîntrecută a speranței revederii pe curând.

Maranata! (Domnul nostru vine!)

Samuel Micu

Anunțăm cu tristețe că, în ziua de 7 octombrie 2011, pastorul Samuel Micu a trecut la odihnă.

Născut pe 25 aprilie 1933 în Dedulești, Buzău, L-a primit pe Domnul Hristos ca Mântuitor personal în 1953. A urmat cursurile Seminarului Teologic Adventist din București, iar, în 1960, s-a căsătorit cu Milica Cristea. Speranța de a lucra în via Domnului

s-a concretizat în anul 1963, când a fost angajat în Conferința Sibiu. A slujit în districtele: Mediaș, Agnița și Deva. În 1981, a fost transferat în Conferința Bacău, județul Vrancea. După pensionare, a suferit mai multe intervenții chirurgicale, iar în ultimul timp nu a mai participat la serviciile divine ale bisericii. În schimb, a petrecut aceste momente de suferință rugându-se pen-

tru comunitățile pe care le-a slujit și pentru întregul popor adventist.

A adormit în Domnul, cu speranța că, în dimineața învierii, va fi chemat să moștească mântuirea.

■ CALENDAR AL EVENIMENTELOR DIN LUNA MAI 2012*

Data	Eveniment	Loc	Responsabil/Invitat
29 aprilie – 1 mai	Camporee Exploratori	Mănăstirea	Ovidiu Pascu , director asistent, Departamentul Tineret, Conferința Muntenia
3-6 mai	Olimpiada de religie – faza pe Uniune	Stupini	Romică Sîrbu , director, Departamentul Educație, Uniunea de Conferințe
4-6 mai	Convenția instructorilor de copii	Lăpușna	Edmond Fülöp , director asistent, Departamentul Tineret, Conferința Transilvania de Sud
5 mai	Sabat de consacrare pentru proiectul „Misiune în marile orașe”	Timișoara, Arad, Oradea	Comitetul Conferinței Banat
5 mai	Instruire pentru Școala de Sabat	Zimnicea	Departamentul Școala de Sabat și Lucrarea Personală, Conferința Oltenia
5 mai	Vizită la penitenciar	Satu Mare	Ioan Orban , director, Departamentul Școala de Sabat și Lucrarea personală, Conferința Transilvania de Nord
6 mai	Întâlnirea slujbașilor din Conferința Banat	Arad „Salem”	Comitetul Conferinței Banat
9-12 mai	Congresul misiunii	Stupini	Gary Krause , director, <i>Adventist Mission</i> , Conferința Generală
11-13 mai	Convenția „Misiunea Femeii”	Lăpușna	Lidia Mărginean , director, Departamentul Misiunea Femeii, Conferința Transilvania de Sud
18-19 mai	Convenție Școala de Sabat	Stupini	Paolo Benini , director, Departamentul Școala de Sabat și Lucrarea Personală, Diviziunea Euro-Africa
20 mai	Programul „Vreau să cânt”	Craiova	Departamentul Tineret/Speranța TV (participă copii și tineri de pe întreg teritoriul Conferinței Oltenia)
20 mai	Camporee Licurici	Lăpușna	Edmond Fülöp , director asistent, Departamentul Tineret, Conferința Transilvania de Sud
26 mai	Instruire pentru Școala Biblică de Vacanță	Moisei „Centru”	Ioan Orban , director, Departamentul Școala de Sabat și Lucrarea personală, Conferința Transilvania de Nord Daniel Dumitrache , pastor
27 mai	Orășelul copiilor	Constanța	Cătălina Dogaru , responsabil de zonă
27 mai	Programul „Vreau să cânt”	Târgu Mureș	Szász-Cserei Géza , director, Departamentul Tineret, Conferința Transilvania de Sud

*Este posibil ca anumite informații prezentate aici să se modifice între timp.

DIRECȚIONEAZĂ 2% DIN IMPOZITUL ANUAL PENTRU SPONSORIZAREA ORGANIZAȚIILOR NONPROFIT ALE BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA DIN ROMÂNIA!

Conform Legii nr. 571/2003, art. 57, alin. 4, din Codul fiscal, contribuabilii pot direcționa 2% din impozitul anual pentru sponsorizarea organizațiilor nonprofit.

Prin conferințe, pastori, de la organul fiscal/oficiul poștal sau prin internet (www.anaf.ro > Asistență contribuabili > Toate formularele cu explicații > 230), puteți obține formularul 230, care se va completa cu:

- a. Datele de identificare ale contribuabilului, adresă, cod numeric personal;
- b. Suma – suma solicitată a fi virată. În cazul în care nu se completează, va fi calculată de organul fiscal;
- c. Denumirea entității nonprofit, codul fiscal și codul IBAN.

La acest formular, se anexează fișa fiscală a anului anterior și se trimit ambele documente prin scrisoare recomandată sau se depun personal la organul fiscal.

Data-limită este **15 mai a.c.**

Prezentăm în continuare lista ONG-urilor care aparțin Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România:

Nume ONG	Cod Fiscal	Cod IBAN
Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea	4752219	RO39BRDE445SV23727514450
Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea, Conferința Banat	5776798	RO68RNCB0015049272450001
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Conferința Moldova	4277072	RO97RNCB0026012666800001
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Conferința Muntenia	4733390	RO98RNCB0074029236240001
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Conferința Oltenia	4553216	RO75RZBR0000060000460472
Conferința Transilvania de Nord	4547087	RO75RNCB0106026590810001
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Conferința Transilvania de Sud	8364740	RO37RNCB0193015967500001
Asociația Susținătorilor Centrului Media Adventist	9853800	RO06BRDE445SV80558534450
ADRA	14355291	RO73RNCB0074029215400001
Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie	12525349	RO92BRDE445SV59218754450
Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie – filiala Tg. Mureș	15422976	RO23RNCB3660000461210001
Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie – filiala Moldova	18522724	RO42RNCB0026040384680001
Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie – filiala Oltenia	17643477	RO72RZBR00000600006579189
Filiala Muntenia a ASEF	15890683	RO36RNCB0074029223900001
Asociația Sola Scriptura	14297964	RO81BRDE445SV47505254450
Serviciul Umanitar pentru Penitenciare	5108446	RO87BRDE445SV91736164450
Serviciul Umanitar pentru Penitenciare – filiala Banat	7624613	RO49BPOS02002692001TOL01
Serviciul Umanitar pentru Penitenciare – Transilvania Nord	8949460	RO53BTRL01301205E06494XX
Asociația „Exploratori pentru viitor”	14027189	RO59BRDE445SV51224674450
Asociația „Exploratori pentru viitor” – filiala Baia Mare	18671564	RO92RNCB0182060518680001
Asociația „Școala Mihai Ionescu”	12483090	RO21RNCB0084010768640001
Fundația OMEGA	9914800	RO92BZBR0000060002777108
Fundația umanitară „Dr. Luca”, Bacău	14078913	RO15RNCB0026030893770001
AMICUS Iași	14032304	RO57BRDE240SV39131532400
AMICUS Cluj-Napoca	24775110	RO69BTRL01301205N60457XX
AMICUS Craiova	22569300	RO48BRDE170SV34125831700

Valoarea crucii

Nimeni nu se gândea că ceea ce se întâmpla acolo va deveni punctul de referință al istoriei și al eternității.

„Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți.” (Marcu 10:45)

În atelierul de dulgherie din Nazaret, Isus stătea, dezbrăcat până la brâu, lângă o capră de lemn pe care Își așezase fierăstrăul. Își îndreptă ochii spre cer ... Expresia feței Sale era una de durere sau de extaz ori – de ce nu? – poate de amândouă. Își întinse mâinile, ridicând ambele brațe deasupra capului. În momentul acela, ultimele raze ale soarelui pătrunseră prin ușa deschisă, proiectând o umbră întunecată, sub forma unei cruci, pe peretele din spatele Său.

Da, este un mare și permanent adevăr acela că viața și activitatea mesianică a Domnului Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, s-au desfășurat în umbra crucii.

Iubirea divină a luat hotărârea ca Domnul Hristos să urce Golgota omenirii răzvrătite și să-Și dea viața pentru ca, prin moartea Sa ispășitoare, oricine crede în El și-L primește ca Mântuitor personal „să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

Da, este un mare și permanent adevăr acela că viața și activitatea mesianică a Domnului Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, s-au desfășurat în umbra crucii.

Despre acest adevăr fundamental al planului de mântuire ne vorbește și profetul Isaia, evanghelistul Vechiului Testament, atunci când spune: „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănile Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5).

Spre deosebire de noi, muritorii, Domnul Hristos nu Și-a dat viața pentru o idee, ci El, în mod voluntar și din iubire, a pătimit pe crucea Golgotei și a fost țintuit pe ea conștient fiind de misiunea Lui. El a deschis fiecăruia dintre noi, simpli oameni păcătoși, porțile veșniciei, dacă vom da curs invitației divine care ni se adresează:

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, ... și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!” (Matei 11:28,29).

Mulți profeti, mulți slujitori ai lui Dumnezeu au suferit persecuții și și-au dat viața ca martiri în apărarea adevărului mântuitor, dar nu aceasta le-a fost chemarea. Domnul Hristos a venit însă ca să-Și dea viața ca jertfă răscumpărătoare (Marcu 10:45), spunând: „Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți” (Marcu 14:24).

Pentru toți cei ce se roagă: „Vină Împărăția Ta!”, un lucru rămâne clar, și anume că nu Îl poți înțelege pe Domnul Hristos și nu poți înțelege nici lucrarea mântuirii dacă nu ajungi să înțelegi și să prețuiești crucea Lui, lucrarea jertfei Sale dătătoare de viață veșnică, dacă nu ajungi să înțelegi și să accepți că Domnul Hristos a venit să moară pentru ca noi, prin credință, printr-o reală pocăință și printr-o trăire în ascultare de El, să putem fi mântuiți.

Da, Domnul Hristos a venit ca Miel al lui Dumnezeu adus jertfă ispășitoare pentru toți, dar, din nefericire, a fost și este primit de puțini.

Apostolul Pavel a înțeles bine esența creștinismului practic atunci când a mărturisit deschis: „Pentru mine a trăi este Hristos” (Filipeni 1:21).

Pentru apostolul neamurilor, biserica nu era numai o simplă păzitoare a adevărilor istorice. Pentru el, după experiența de la porțile Damascului, crucea Golgotei – jertfa Fiului lui

În evenimentele crucificării Domnului Hristos, o figură simbolică și luminoasă a fost aceea a lui Simon din Cirene, care a fost pus să poarte crucea grea pe Via Dolorosa. El a fost și rămâne un simbol a ceea ce se cere azi din partea fiecăruia dintre noi.

Dumnezeu care a transformat istoria, întinzând o punte peste prăpastia păcatului – era totul. De aceea, în ce-l privea pe el și pe cei pentru care lucra și se ruga, ținea să spună în mod hotărât: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit” (1 Corinteni 2:2).

În lumina care izvorăște de la Calvar, taina crucii clarifică toate celelalte taine, căci Hristos în noi este „nădejdea slavei” (Coloseni 1:27).

Pentru Dumnezeu, valoarea oricărui suflet este inestimabilă, de aceea Domnul Hristos ne-a săpat pe palmele Sale pe crucea mântuirii noastre.

Apostolul Pavel știa, din proprie experiență, că păcătosul trebuie confruntat cu realitatea cutremurătoare a crucii, simbol al iubirii divine care se jertfește pentru ca niciunul să nu piară.

Cuvântul inspirat ne spune: „Asupra Domnului Hristos, ca înlocuitor și garant al nostru, a fost pusă nelegiuirea noastră, a tuturor. Vinovăția fiecărui urmaș al lui Adam apăsa asupra inimii Sale. [...] Pe cruce, Domnul Hristos a simțit groaza pe care o va simți păcătosul atunci când harul lui Dumnezeu nu va mai mijloci în favoarea lui” (*Hristos, Lumina lumii*, București, Editura Viață și Sănătate, 2002, p. 704).

După cum Domnul Hristos a fost crucificat împreună cu doi tâlhari, iar crucea Lui a fost așezată la mijloc, între ei, tot astfel crucea Lui a fost așezată în mijlocul unei lumi care zace în păcat. Cuvântul adresat tâlharului pocăit se extinde asupra tuturor acelor care, în umilință și pocăință, cad la piciorul crucii deplin conștienți de nevoia harului iertător în experiența lor creștină și rostesc: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul!”. Aceasta în virtutea faptului că „sângele lui Isus Hristos ... ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1:7), pentru că Domnul Hristos „a murit pentru păcatele noastre” (1 Corinteni 15:3).

În evenimentele crucificării Domnului Hristos, o figură simbolică și luminoasă a fost aceea a lui Simon din Cirene, care a fost pus să poarte crucea grea pe Via Dolorosa. El a fost și rămâne un simbol a ceea ce se cere azi din partea fiecăruia dintre noi.

Purtarea crucii spre dealul Căpățâniilor a fost o binecuvântare pentru Simon din Cirene și, din acel moment, el avea să-I fie totdeauna recunoscător lui Dumnezeu pentru experiența sa. Pentru el, purtarea crucii Domnului Hristos a fost o favoare și o binecuvântare și a rămas întotdeauna, cu pocăință, lepădare de sine, recunoștință și bucurie, sub povara și binecuvântarea ei.

Astăzi, în anul de grație 2012, mai este valabil lucrul acesta și pentru noi? Ce loc mai ocupă

„Fiul nevinovat al lui Dumnezeu atârna pe cruce, trupul Său era sfârtecat în bătai, mâinile acelea, atât de des întinse pentru binecuvântare, erau pironite pe cruce, picioarele acelea, neobosite în a sluji din iubire, erau țintuite pe lemn, acel cap împărătesc era străpuns de coroana de spini, buzele acelea tremurânde erau gata să strige de durere. Și toate suferințele îndurate – picăturile de sânge care se prelingeau din capul, din mâinile și picioarele Sale, chinurile care I-au zguduit ființa și durerea de nedescris care I-a umplut sufletul atunci când Tatăl Și-a ascuns fața de El – vorbesc fiecărui copil al neamului omenesc, declarând: Pentru tine Fiul lui Dumnezeu a consimțit să poarte această povară a vinovăției; pentru tine El a nimicit împărăția morții și a deschis porțile Paradisului. El, care a liniștit valurile furioase și a umblat pe crestele înspumate ale valurilor, care i-a făcut pe demoni să tremure și care a făcut ca boala să înceteze, care a deschis ochii orbilor și care i-a chemat pe morți la viață, S-a oferit pe Sine ca jertfă pe cruce și a făcut lucrul acesta din iubire pentru tine.” – Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii, București, Editura Viață și Sănătate, 2002, p. 707.

crucea Domnului Hristos în experiența vieții noastre de credință?

Să nu uităm că dragostea autentică se manifestă totdeauna printr-o slujire dezinteresată, din iubire, după modelul divin, căci „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). ■

Dumitru Popa a fost președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România în perioada 1974-1990.

Ortografia răstignirii

Oricât de mare ar fi progresul tehnic și științific, omul va avea întotdeauna nevoie de Mântuitorul răstignit.

Semnul mirării

Tolstoi nota în jurnalul ultimilor ani: „Dacă Hristos Și-ar face acum apariția, I s-ar cere un autograf și nimic mai mult.”¹ Scria aceste cuvinte necăjit că doctrina morală parcă se prelingea de pe contemporanii săi și nu străpungea mai adânc scoarța impenetrabilă a sufletelor lor. La gândul că, în general, bisericile par tot mai mult niște lăcașuri decorative din care spiritul se stinge, cedând locul eticii spectacolului, afirmația pare demnă de luat în seamă. Însă lucrurile trebuie privite dintr-o altă perspectivă.

Modul în care suntem tratați noi, creștinii, sau în care este proiectată imaginea Domnului Isus datorită nouă nu reprezintă tratamentul care I s-ar aplica Lui, dacă ar fi contemporanul oricărei generații. Nu! Dacă Domnul Hristos Și-ar face acum apariția, nu I s-ar cere un autograf, ci ar fi răstignit. Poate că nu imediat, dar sigur în cel mult trei ani și jumătate. Cam atât de puțin se deschide în oameni ambitusul suportabilității desăvârșirii. Și cam tot atât de mult I-ar trebui lui Isus să poată cobori până la trufia noastră.

Impactul pe care Isus l-ar avea asupra oricărei generații ar fi același cu cel avut atunci când Și-a îmbrăcat trupul cu haine și a umblat printre oameni. Dacă se extrage numitorul comun al reacțiilor tuturor categoriilor de oameni pe care i-a avut Isus în preajmă, se poate constata că acesta este *mirarea*, uimirea. Isus i-a uimit pe oameni în mod constant. I-a uimit pe ucenici: „Oamenii aceia [ucenicii] *se mirau* și ziceau: «Ce fel de om este Acesta, de-L ascultă până și vânturile și marea?»” (Matei 8:27). I-a uimit pe preoți și pe cărturari: „Nu L-au putut prinde cu vorba înaintea norodului, ci, *mirați* de răspunsul Lui, au tăcut” (Luca 20:26). I-a uimit pe oamenii de rând: „După ce a fost scos dracul din el, mutul a vorbit. Și noroadele, *mirate*, ziceau: «Niciodată nu s-a văzut așa ceva în Israel»” (Matei 9:33). De asemenea, Isus a uimit în mod constant prin acțiunile Sale. Când i-a vindecat pe bolnavi, oamenii au rămas uimiți: „... așa că noroadele *se mirau* când au văzut că mușii vorbesc, ciungii se însănătoșesc, șchiopii umblă și orbii văd” (Matei 15:31). Când Isus a vorbit, de asemenea reacția oamenilor a fost una de uimire: „Și toți Îl vorbeau de bine, *se mirau* de cuvintele pline de har care ieșeau din gura Lui” (Luca 4:22). „După ce a sfârșit Isus cuvântările acestea [predica de pe munte], noroadele *au rămas uimite* de învățătura Lui” (Matei 7:28). Chiar și atunci când Isus a tăcut, a trezit mirarea cuiva: „Isus n-a mai dat niciun răspuns, lucru care *a mirat* pe Pilat” (Marcu 15:5). Și chiar când Isus nu era de față, ci doar se povestea despre ce făcuse El, aceeași mirare îi cuprindea pe oameni: „El [demonizatul] a plecat și a început să vestească prin Decapole tot ce-i făcuse Isus. Și toți *se minunau*” (Marcu 5:20).

Cu siguranță, nu indiferența ar fi starea de spirit pe care Isus ar trezi-o astăzi printre oameni. Însă sfârșitul experienței acestor „mirări” față de El s-ar concretiza tot în soluția răstignirii.

Generația ultimei peregrinări prin pustietatea acestei lumi este una căreia îi place să se mire:

„Tot pământul se mira după fiară” (Apocalipsa 13:3). Și, din frământul mirărilor lumii, de cele mai multe ori dospesc răstigniri. La final de paragraf se pune o întrebare: Tu știi să așezi potrivit semnul mirării în ortografia răstignirii?

Semnul întrebării

Articolul nu își propune abordarea doctrinară a problemei răstignirii și nici plasarea cititorului în zone de penumbră teologică. Dar trebuie menționat că lucrarea de ispășire a Marelui-Preot din Sanctuarul ceresc este lucrarea de aplicare a ispășirii de la cruce în dreptul celor ce o cer prin credință. Prin urmare, din perspectiva lui Dumnezeu, răstignirea este completă și la fel de relevantă astăzi cum a fost în toate timpurile de la întocmirea planului de mântuire. Însă, din perspectivă umană, lucrurile stau diferit. Pentru om, răstignirea poate fi sau nu actuală, în funcție de modul în care se apropie de ea. Dacă prima întrebare pe care și-o pune va fi: „Ce este esențial pentru mine în evenimentul crucii?”, iar a doua: „Cum mă afectează în mod personal?”, va simți, făcând astfel, cum distanța dintre el și răstignire se reduce substanțial.

Răstignirea devine relevantă dacă depășește dimensiunea unei simple doctrine, dacă generează comunicare, cunoaștere interpersonală între un „eu” păcătos și un „Tu” Atotputernic.

De ce există sentimentul irelevanței răstignirii în secolul al XXI-lea? Pentru că, preocupat de scurtături escapistice, omul a mărit distanța dintre el și Mântuitor. Astăzi asistăm în tăcere la diluarea psihologică a conceptelor de păcat, vină, răscumpărare, până acolo încât nu se mai opune nicio rezistență față de rău. Deja ne-am asumat convingerea că postmodernismul este de fapt un postcreștinism. Realitățile transcendente au pierdut multe posibilități de a fi admise ca valide, fiind declarate ne semnificative și carente în ce privește interesul și valoarea. Oamenii s-au instalat în finit și își acomodează proiectele după dimensiunea dorințelor imediate. Mediile de divertisment, din ce în ce mai invazive și mai legitime, încarnarea spiritului posesiunii, dezumanizarea omului, obsesia față de propria persoană – toate sunt simptome a ceea ce Gilles

Lipovetsky numea „o a doua revoluție individualistă”² și ale instrăinării de Dumnezeu. Individualismul merge în direcția opusă răstignirii, mărinind distanța dintre om și Salvator. Se orientează către obținerea în doze sporite a satisfacțiilor proprii și culminează cu dorința împlinirii de sine emoționale, tolerante și averse de triumful vieții intime. Dar plăcerea libertăților de sclav fugar nu eliberează spiritul. O lume îmbătăită cu ea însăși va rămâne în exilul tovărășiei lui Azazel.

Creștinismul este religia răscumpărării. Aceasta presupune că oamenii sunt căzuți și pierduți fără un ajutor ferm, credibil și valabil – Răscumpărătorul răstignit și înviat. Răstignirea devine relevantă dacă depășește dimensiunea unei simple doctrine, dacă generează o comunicare, o cunoaștere interpersonală între un „eu” păcătos și un „Tu” Atotputernic. Nu ne salvează un discurs teologic în care înmagazinăm un aparat de expresii pentru a ne asigura și demonstra întinderea inteligenței, dar care are prea puțin în comun cu a-L urma pe Hristos. Dacă lucrurile acestea nu se înțeleg într-o manieră profundă, experiența religioasă nu va depăși sfera frământărilor Mariei Magdalena, care, în fața mormântului gol, spunea: „Au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus” (Ioan 20:13). Putem veni o viață întreagă la biserică cu aceste întrebări în minte, tot încercând să aflăm unde Se găsește Domnul, pentru că alții Îl ascund întruna și nu știm unde L-au pus.

Avem o nevoie stringentă de o diaconie a adevărului, de o diaconie a răstignirii, de o diaconie a respectului față de doctrina bisericii și față de semenii. Acestea sunt semne ale maturității spirituale. Când lucruri amintite rodesc în viața lui, credinciosul călătorește pe drumul care scurtează distanța dintre el și răstignire bucuros să mai străbată o a doua milă.

Răstignirea este relevantă când știi să așezi corect semnul mirării și semnul întrebării atunci când se spune: „S-a isprăvit!” ■

Remus Soare este pastor la biserica adventistă Torrejón Sion, Spania.

¹ Lev Tolstói, *Despre Dumnezeu și om – din jurnalul ultimilor ani*, București, Humanitas, 2009, însemnarea de la 25 noiembrie 1888.

² Gilles Lipovetsky, *La era del vacío*, Barcelona, Anagrama, 1986.

Crucea – între relevanță și ignoranță

Dumnezeu, prin sacrificiul divin, ne-a salvat de El Însuși, pentru El Însuși.

Dați-mi un punct fix și voi răsturna pământul”, zicea Arhimede, celebrul învățat al lumii antice. Ceea ce Arhimede spunea că este posibil în teorie s-a întâmplat practic la crucificarea lui Isus. Crucea a fost punctul fix prin care Dumnezeu a răsturnat nu doar pământul, ci și universul. Crucea a făcut ca lucrurile să nu mai fie așa cum au fost. De la crucificare, cerul și pământul au trecut în etapa finală dinaintea restaurării lor. De la cruce, timpul nu mai are răbdare cu oamenii, clepsidra numărându-și puținele fire de nisip care i-au mai rămas. Crucificarea lui Isus a întors pe dos omenirea, determinând-o, într-un fel, să-și vadă adevărata față.

De 2 000 de ani, crucea lui Isus continuă să rămână punctul fix în univers, piatra kilometrică de la care începe drumul spre adevărata viață. Putem să o ocolim, putem să nu credem în ea și să nu o luăm ca reper existențial, însă nici crucea nu poate fi ignorată, nici Crucificatul. Unii o pot numi nebulie, alții motiv de scandal, în timp ce pentru unii a fost, este și va fi „puterea lui Dumnezeu”.

Adevărata durere a crucii

Atunci când vorbim sau citim despre crucificare, cel mai adesea ne vin în minte imaginile suferințelor fizice ale lui Isus. Ne încercăm sentimente profunde când ne imaginăm chinul lui Isus, iar lacrimile se grăbesc să curgă pe obraji, în timp ce forma sacrificiului tinde să cucerească fondul lui. Creștinii au tendința să rămână cuplați pe suferințele fizice ale lui Isus, care doar impresionează inima, însă nu o zguduie din temelii înspre o pocăință autentică, de lungă durată.

Durerea cea mai mare a crucii nu este ceea ce I-au făcut *oamenii* lui Isus, ci ceea ce I-a făcut *Dumnezeu Tatăl* Fiului Său. În istoria creștinismului, găsim torturi mult mai cumplite decât cele prin care a trecut Isus. Urmașii Lui au suferit fizic mult mai greu decât El, însă niciun martir nu poate egala sau depăși suferința Domnului Isus. Cumplita suferință a lui Isus era cauzată de ceea ce conținea paharul pe care El îl dorea îndepărtat de la Sine. Despre conținutul acestui pahar vorbește Ieremia 25:15: „Ia din mâna Mea acest potir plin cu vinul mâniei Mele!” Acest pahar conține întreaga furie și vehemență a mâniei sfinte a lui Dumnezeu revărsate împotriva oricărui păcat, iar Scriptura ne spune că acest pahar este pregătit pentru întreaga omenire.

„Gloria Evangheliei este că Acela care ne-a salvat este tocmai Acela de care aveam nevoie să fim salvați.”¹ Dumnezeu, prin sacrificiul divin, ne-a salvat de El Însuși, pentru El Însuși.

Blestemat pentru ca noi să fim binecuvântați

Apostolul Pavel ne spune că mânia lui Dumnezeu este efectul nelegiuirilor umane și al faptului că Îl necinstesc (Romani 1:18), în timp ce Moise ne reamintește, în discursul de adio adresat copiilor lui Israel, că orice nelegiuit este un om blestemat de Dumnezeu.

În Deuteronomul 27:26 se stipulează foarte clar: „Blestemat să fie cine nu va împlini cu-

vintele legii acesteia și cine nu le va face!” Noi știm foarte bine că nimeni, nici evreii, nici altcineva, nu a putut împlini cu desăvârșire Legea lui Dumnezeu, și totuși suntem cu toții în viață, beneficiind de binecuvântările felurite ale lui Dumnezeu. Singurul mod prin care s-a făcut posibilă binecuvântarea noastră a fost blestemarea lui Isus Hristos, care a ales să suporte rușinea și consecințele blestemului.

Ca să înțelegem mai bine profunzimea jertfei și a suferinței, este important să luăm în considerare ceea ce spune apostolul Pavel în 2 Corinteni 5:21: „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.”

Această afirmație monumentală a lui Pavel nu sugerează că Isus a luat asupra Lui natura noastră păcătoasă, că a fost pătat existențial cu păcatele noastre. În natura Lui, Isus nu s-a schimbat; a fost om adevărat, dar fără păcat. Ceea ce s-a schimbat a fost modul în care L-a perceput Dumnezeu pe Isus. Prin faptul că Hristos a acceptat pedeapsa pentru păcatul nostru, Dumnezeu L-a privit ca pe cel mai mare păcătos și L-a tratat ca atare. Iertarea pe care Dumnezeu ne-a dat-o prin El ar trebui să ne determine în mod decisiv să avem o dragoste fără rezerve față de El și o teamă sfântă, pe care s-o purtăm în noi ori de câte ori suntem ispitiți să păcătuiim: „Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut” (Psalmii 130:4).

Pentru a ne cruța pe noi, Dumnezeu a trebuit să nu-Și cruțe propriul Fiu.

Să privim în Scriptură și să observăm profunzimea jertfei lui Isus. În pasajul din Deuteronomul 27:15-26 sunt evocate blestemele care urmau să-i lovească pe toți cei care ar fi călcat vreun amendament al legământului. A fi blestemat de Dumnezeu înseamnă un tratament ostil și dureros din partea Celui Sfânt, având ca efect final moartea celui blestemat (vezi Deuteronomul 28). Astfel, toți închinătorii la idoli, toți cei nerecunoscători și care nu-și cinstesc părinții, toți cei care batjocoresc o persoană cu handicap, toți cei care nesocotesc drepturile văduvei și ale orfanilor, toți cei care comit incest, toți ucigașii cu sânge rece vor fi blestemați de Dumnezeu.

Interesant este că, deși găsim mulți israeliți care au comis fapte vrednice de blestem, nu prea găsim dovezi că blestemul divin i-a și lovit.

Până și în zilele noastre sunt destui care poartă numele de urmași ai lui Hristos și sunt inovați de faptele mai sus amintite, totuși Dumnezeu nu pare să le împartă fulgere mortale. De ce nu au fost ei pedepsiți și de ce nu am fost atinși cu toții de mânia divină? Pentru că Isus a fost făcut păcat pentru noi, El fiind Mielul înjunghiat înainte de întemeierea lumii pentru păcatele oamenilor.

Pentru a ne cruța pe noi, Dumnezeu a trebuit să nu-Și cruțe propriul Fiu. Isus a fost privit și tratat de Dumnezeu ca și cum El ar fi fost închinător la idoli, ca și cum El ar fi fost un fiu nesupus părinților. Isus a fost tratat ca unul care a comis incest, ca un ucigaș fără milă, ca cel mai mare călcător de lege și legământ. Citind pasajul din Deuteronomul 27:15-26, îți vine foarte greu să concepi că „cel” care va fi blestemat pentru faptele vrednice de moarte urma să fie „Cel care n-a cunoscut niciun păcat”.

A cânta frumos despre crucificarea lui Isus ca, apoi, să trăiești ca un crucificator înseamnă blasfemie.

Crucea cere schimbare

Jertfa lui Isus a fost un act care a zguduit cerurile și ar trebui să ne zdruncine și nouă existența înspre o pocăință dovedită. Eternitatea va fi petrecută minunându-ne de lucrarea lui Hristos, Dumnezeul-om care a suferit în locul nostru.²

Prin cruce a fost învinsă nu doar vina păcatului, ci și puterea acestuia. Datorită crucii, putem avea succes în lupta împotriva practicilor păcătoase. Crucea trebuie să ne motiveze să fim sfinți, așa cum Tatăl nostru este sfânt.

Jertfa de pe cruce nu este doar un moment în istorie pentru care Îi suntem recunoscători. Crucea este o realitate prezentă ce implică, neapărat, atitudini practice. A cânta frumos despre crucificarea lui Isus ca, apoi, să trăiești ca un crucificator înseamnă blasfemie. Crucea înseamnă schimb de vieți. Ieri, Isus mi-a dat mie viața Lui, eu trăiesc pentru că El a murit; azi, eu Îi dau Lui viața mea, El trăiește în mine, pentru că eu am murit. Crucea înseamnă schimbarea vieții. ■

¹ R. C. Sproul, *Saved from What?*, Wheaton, IL, Crossway Books, 2002, p. 25.

² C. J. Mahaney, *Trăind focalizat pe crucea lui Hristos*, Editura Neemia, Brașov, 2008, p. 127.

Daniel Bota este pastor în districtul Ineu.

„Așteptând și grăbind ...”

Experiențe spirituale înălțătoare sunt pregătite pentru cei care se pun la dispoziția Duhului Sfânt.

Un lider din biserica mea, din momentul în care a fost desemnat să răspundă și de Departamentul Evanghelizare, a început să se roage ca Domnul să-i inspire idei și planuri.

Responsabilul cu Lucrarea Personală a preferat să se ocupe de Serviciul Umanitar pentru Penitenciare, iar prezbiterul a rămas să supravegheze cealaltă parte a misiunii. Pe la jumătatea lunii februarie, când „munții” de zăpadă încă se ridicau de pe străzi și din parcuri în toată țara, prezbiterul îmi spune:

– Frate, proiectul mondial *Tragedia veacurilor* e de la Dumnezeu. Sufletul meu se frământă de ceva vreme, căutând modalități de a duce *Cartea anului* în cât mai multe case. Într-o zi, săptămâna trecută, Domnul mi-a dat un gând. Ziua de 1 martie ne-ar oferi un prilej bun să oferim doamnelor și domnișoarelor din oraș o floare și

... o carte. Ce ziceți?

Am recunoscut imediat că acest gând venea de la Dumnezeu. Iar celor ce au prejudecăți cu privire la semnificația populară a zilei de 1 martie, le aduc aminte că în toți anii și poate și în anul acesta, 2012, le-am oferit flori soțiilor și fiicelor noastre, precum și altor persoane, pentru că bucuria primăverii nu ne lasă indiferenți. Iar *Cartea anului* trebuie să fie distribuită folosind orice oportunitate pe care ne-o oferă Dumnezeu. Știți ce spunea Domnul: „Fiți dar înțelepți ... și fără răutate” (Matei 10:16).

Am discutat despre planul acesta în comitetul comunității și l-am rugat chiar pe prezbiterul Cornel Peicu să ne împărtășească ideea pe care i-a dat-o Domnul, iar comitetul a fost cucerit, în unanimitate, de acest plan. Apoi am lansat și în biserică proiectul și toți au recunoscut că „lucrul acesta venea de la Domnul”. Am comandat la

Editura Viață și Sănătate *Cartea anului* și am propus să strângem imediat fonduri pentru achiziționare, iar frații și-au anunțat de îndată participarea, fiecare după posibilități, florile fiind oferite chiar de cel care a avut ideea proiectului.

Pastorii celorlalte două biserici din oraș, Alin Văduva și Cornel Popa, ni s-au alăturat și deja planul avea altă dimensiune. I-au mobilizat pe tinerii din bisericile lor și, alături de tinerii noștri, proiectul s-a extins pe Valea Prahovei. Așa se face că, pe 1 martie, în mai puțin de două ore, au fost distribuite mai bine de 3 000 de cărți și de flori.

În orașele Câmpina, Breaza, Sinaia și Bușteni, trecătorii au fost plăcut surprinși de această inițiativă inedită a Bisericii Adventiste. Iar bucuria tinerilor care au oferit o carte și o floare a fost cerească.

Uneori îți trebuie multe zile să oferi 100 de cărți, însă, pe 1 martie 2012, am oferit mii de cărți într-un timp record.

Sperăm ca *Destinul planetei*, acest scenariu inspirat care unește trecutul și viitorul sub aceeași speranță, să aibă un impact salvator în viața celor care vor citi cartea.

Sperăm ca „Destinul planetei” să aibă un impact salvator în viața celor care vor citi cartea.

Se știe deja că milioane de vieți au cunoscut adevărul mântuitor prin intermediul cărții *Tragedia veacurilor*, una dintre razele importante ale luminii mai mici care ne îndreaptă atenția spre o lumină deplină, numită Biblia (Psalmii 119:105).

Personal, cunosc multe mărturii despre influența binecuvântată a cărții care, în mod providențial, pentru „o vreme ca aceasta”, a fost declarată *Cartea anului*. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru acest plan inspirat pe care conducerea bisericii mondiale l-a lansat. Cine știe dacă aceasta nu este o împlinire a profeției lui Petru: „Așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu” (2 Petru 3:12)? ■

Gabriel Radu este pastor în comunitatea Betel, Câmpina

Comunitatea Matca 1

istoria adventismului din Matca aduce în atenția noastră vara anului 1919, când, odată cu terminarea războiului, se întoarce acasă și tânărul Toader Chiriac. Suferințele din timpul războiului îl aduc într-un spital, unde i se citește din Biblie. Curios și interesat de cele aflate, începe el însuși să citească și se convinge de adevăr. Întors acasă, soția lui acceptă noua credință și, în căutările lor, sunt îndrumați spre Tecuci, unde funcționa o biserică locală. Primesc botezul și devin membri ai Bisericii Adventiste.

Prigoana și procesele prin care trec din cauza credinței vor adăuga și alte nume la grupa din Matca. În 1928, sunt 15 membri, iar, în 1932, numărul se dublează la 30 de membri. Tot în acest an se înființează și se organizează biserica din casa fratelui Toader Chiriac. Cam în aceeași perioadă, se pun temeliiile primei case de rugăciune pe terenul fratelui Andrei Istrate, teren donat de tatăl său. Biserica nu este însă terminată, deoarece începe al Doilea Război Mondial.

În 1950, numărând 100 de membri, biserica este finalizată și inaugurată.

În decursul anilor, biserica a crescut, fiind necesar un spațiu mai mare. În 1979, au început lucrările de extindere, dar, din cauza autorităților comuniste, acestea s-au oprit. După amenințări și procese, în 1981, lucrările s-au reluat și, în februarie 1984, noua biserică a fost inaugurată. Și astăzi acest „Templu al Domnului” stă ca o mărturie vie a ceea ce a făcut și face Dumnezeu, chiar și în vremuri de restriște.

În prezent, biserica are 460 de membri, incluzând grupele Drăgușeni, Corod și Drăgănești. Comunitatea Matca 1 este vie și se implică trup și suflet în proiectele Bisericii, atât la nivel local, cât și național. Dumnezeu ne-a binecuvântat și cu un post de radio care emite 24/7, în felul acesta Evanghelia ajungând în casele și în inimile oamenilor. Cu ajutorul lui Dumnezeu, dorim să înființăm o biserică și la Drăgușeni, să extindem lucrarea în Corod, să facem cunoscut postul de radio adventist în cele peste 10 localități ce aparțin de Matca și să grăbim ziua întâlnirii cu El. Aceasta este speranța care ne leagă de marea familie adventistă din țară și din întreaga lume.

Ionel Mardare, pastor

Guam

Guam este o insulă din vestul Oceanului Pacific, situată la nord de Groapa Marianelor, aflată sub administrarea Statelor Unite ale Americii, ca teritoriu autogovernat. Insula a fost descoperită de Magellan în 1521, a fost colonizată de spanioli în 1668 și a devenit posesiune a Statelor Unite din 1898. A fost ocupată de japonezi în 1941, iar, din 1944, a revenit sub administrație americană, aici fiind așezată o importantă bază militară. Populația insulei este de 160 000 de locuitori, iar suprafața de numai 516 km² o face totuși să fie cea mai mare insulă din Arhipelagul Marianelor. Este un mediu cosmopolit, cu o populație diversă și educată și cu o mulțime de tradiții culturale și religioase.

Primul păzitor al Sabatului din acest teritoriu a fost Guillermo Flores, un pastor baptist, care a început să țină Sabatul zilei a șaptea încă din 1926, fără să știe de existența vreunui alt grup organizat care să creadă la fel (abia în 1948 s-a unit cu Biserica Adventistă și a lucrat apoi ca pastor). În 1945, după multe încercări nereușite de răspândire a mesajului adventist, Metzker,

un farmacist marin din Oregon, a găsit o familie interesată de subiectul Sabatului și a început cu aceasta un studiu biblic. Era familia congresmanului Ulloa, care a devenit pentru mulți ani gazda Bisericii Adventiste de aici.

În 1949, Maria Ulloa, educatoare în sistemul public, a deschis prima școală adventistă, chiar înainte ca Misiunea Guam-Micronezia să fie reorganizată oficial. La scurt timp, a urmat o a doua școală. Chiar dacă locul a fost schimbat, ele au funcționat tot timpul, iar din 1964 au devenit Școala Adventistă Guam.

În 1955, a început să funcționeze și clinica adventistă, devenită astăzi simbolul prezenței adventiste din Guam. La mijlocul anilor '60, clinica se dezvoltase atât de mult, încât a trebuit să se caute un nou loc. Astăzi, ea tratează peste 80 000 de pacienți anual, conform datelor statistice ale bisericii.

În Guam sunt, conform aceluiași date statistice, 4 pastori, 6 biserici, 2 grupe și 1 359 de membri.

Adrian Neagu

Drumul spre Amazon (II)

Lumea este și astăzi plină de miracole, ca în timpurile biblice. Unii chiar le observă.

În numărul precedent al revistei *Curierul Adventist* am prezentat câteva detalii despre viața mea dinaintea mării decizii de a merge în jungla Amazonului ca misionar. De asemenea, am scris și despre modul cum m-am hotărât să plec tocmai acolo. În numărul de față, doresc să vă împărtășesc câteva experiențe trăite acolo.

Omul în alb

De multe ori eram așteptați de locuitorii satelor din junglă în urma viselor sau a viziunilor pe care le avea un conducător de sat sau persoane cu temere de Dumnezeu, așa cum Îl înțelegeau ei, din acele triburi.

Într-o zi, am intrat într-un sat. Cu o seară în urmă, un indigen visase cerul plin de îngeri, oameni înalți, îmbrăcați în alb, și pe Cineva în mijlocul lor. Omul care avusese visul înțelegea că persoana specială din mijloc era Dumnezeu. Pământul era numai foc și plin cu mult sânge, iar oamenii erau speriați și fugeau dintr-o parte în alta, iar el era cuprins de o frică mare că va muri. În timp ce era foarte speriat, în viziune, m-a văzut pe mine îmbrăcat în alb, predicându-i despre Cel care venea pe nori în mijlocul îngerilor.

A doua zi când m-a văzut, a început să plângă, să tremure și era tare speriat. A început să mă întrebe în limba lui ce am venit să-i aduc. M-am uitat la el – era un om puternic – însă, în timp ce mă întreba, plângea. I-am spus că sunt în satul lui ca să-i predic despre Hristos, că am venit să-i vorbesc despre Acela pe care Îl visase el în acea noapte. Satul lui a acceptat solia pe care i-am adus-o și în acel sat am făcut prima biserică adventistă. Oamenii respectivi făceau parte din tribul Chayauita, pe râul Yanayaku-Paranapura.

Lupta cu șarpele

După câteva zile, am mers în susul unui râu și, în timp ce ne îndreptam spre un sat îndepărtat, un indigen striga de pe mal agităndu-se, încercând să-i facă atenți pe ghizii mei. După câteva schimburi de cuvinte cu el, ghizii au oprit motorul bărcii. Am înțeles de la ei că fiul acestui om tocmai fusese mușcat de un șarpe foarte veninos. Zgomotul motorului bărcii, spuneau ghizii, făcea ca efectul veninului să se extindă mai repede în corpul copilului. Am împins barca la țarm și am fost să văd copilul. Am aplicat cărbune vegetal pe mușcătura provocată de șarpe și i-am dat să și bea un amestec din cărbune și apă. Ne-am rugat pentru el și, după aceea, la câteva zile, am aflat că se vindecase.

Pentru noi însă faptul cel mai impresionant a fost legat de un om care se afla în casa copilului când noi i-am aplicat primul ajutor. Acest om, aveam să aflăm mai târziu de la el însuși, era vrăjitor. Era în același timp și șeful satului în care doream să mergem. Ajunși în satul lui și știind că suntem creștini, nu a vrut să ne lase să le predicăm. Însă și-a schimbat părerea, astfel că ne-a pus la dispoziție 3 zile în care să predicăm în satul său.

Răsfoind Cartea Vieții

În prima seară am ales, îndemnați de Duhul Sfânt, să vorbim despre judecată. A doua zi, disde-dimineată, o femeie a venit la ghizii noștri și le-a cerut să o lase să stea de vorbă cu noi. În acea perioadă, atât de multe visuri aveau oamenii cu noi sau despre noi, încât ei nu i-au dat importanță femeii și au dus-o cu vorba. Astfel că, în ziua plecării, ea a venit furioasă și a cerut să discute cu mine. Dorea să se boteze datorită unei vedenii pe care o avusese. Am rugat-o să ne povestească vedenia și am rămas impresionat.

Această femeie, cu trei săptămâni mai înainte de venirea noastră, văzuse scena judecării din cer. Mulți îngeri înalți de 4 metri aveau cărți deschise

în mâini, iar numele celor mântuiți erau scrise cu litere mari de aur. Ea a văzut numele noastre, al meu și ale colegilor mei, scrise cu litere mari de aur în Cartea Vieții. Un înger a luat-o de mână și a dus-o să vadă cartea vieții ei. În timp ce se apropia, cartea s-a închis brusc și îngerul i-a spus:

– Tu încă nu faci parte din poporul acesta. Trebuie să te botezi!

Ea a văzut numele noastre, al meu și ale colegilor mei, scrise cu litere mari de aur în Cartea Vieții. Un înger a luat-o de mână și a dus-o să vadă cartea vieții ei. În timp ce se apropia, cartea s-a închis brusc și îngerul i-a spus:

– Tu încă nu faci parte din poporul acesta. Trebuie să te botezi!

Ea a dorit să afle mai multe despre această vedenie și însemnătatea ei. În acest fel, venirea noastră acolo a fost pregătită dinainte de Dumnezeu. Ea și familia ei au cerut botezul, iar, după mai mult timp de pregătire, am aflat că ea și încă zece membri din familia ei au coborât până la prima biserică adventistă și au primit botezul de la un pastor adventist. I-am adus slavă lui Dumnezeu pentru această experiență minunată, pentru primele noastre roade în triburile acelea îndepărtate, dar mai ales mă simțeam extraordinar pentru că numele meu este scris în Cartea Vieții.

Mai sunt încă multe „neamuri” care au fost private de favoarea de a avea o Biblie, un evanghelist sau un misionar care să le predice Evanghelia și mesajul adventist.

În următoarea călătorie în Peru, spre sfârșitul anului 2008, Dumnezeu a îngăduit să am un accident, chiar înainte de a intra oficial în încă 80 de sate. A trebuit să stau departe de misiune câteva luni, ca apoi să mă întorc împreună cu cea pe care Dumnezeu mi-a ales-o ca soție – Marinela. Călătoriile misionare în Peru au continuat de atunci și noi sate și triburi din jungla

amazoniană s-au deschis pentru Evanghelia. Acum ne rugăm și lucrăm pentru cei din triburile Machyqengas și Awarunas. Dumnezeu continuă să facă minuni în viața mea și să mă călăuzească după planul Său. În acest moment, am fost condus de El să urmez cursuri de teologie și să devin pastor, pentru ca lucrarea din triburile peruane să beneficieze de ce este mai bun pentru locuitorii acelor sate.

Mergeți în toată lumea!

Se pare că lucrarea misionară externă este mai puțin înțeleasă și apreciată acum, când avem atâtea mijloace media, decât atunci când Ellen White milita pentru deschiderea primelor câmpuri misionare din Europa, Australia, Asia și alte părți. Suntem recunoscători primilor misionari care au făcut cunoscut mesajul adventist în țara noastră cu sacrificii, cu împotriviri și multă muncă. Însă, în această lume, mai sunt încă multe zone mari în care mesajul adventist nu va ajunge decât cu sacrificiu și dăruire. Mai sunt încă multe „neamuri” care au fost private de favoarea de a avea o Biblie, un evanghelist sau un misionar care să le predice Evanghelia și mesajul adventist. Acest lucru depinde de răspunsul pe care copiii lui Dumnezeu de astăzi îl dau la întrebarea: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” (Isaia 6:8). Tu ce-I vei răspunde când te va întreba? Lupta dintre puterile răului și puterile binelui este înverșunată. Pana inspirată ne spune că lucrarea de vestire a adevărului nu se va încheia cu mai puțină putere decât atunci când a început. Având făgăduința că Duhul Sfânt este cu noi, să ne punem la dispoziția lui Dumnezeu și să facem ceea ce ne va cere El, după planul Său. Așa să ne ajute Domnul pe toți! Amin! ■

Cornel Stoian este misionar laic, originar din județul Buzău. Adresă de e-mail: asaelyo@yahoo.com.

Qumran – comoara de mare preț

Turnul de pază al complexului de la Qumran (ceea ce a mai rămas din el)

Peștera nr. 4

Manuscris și vase de păstrare în care au fost puse sulurile înainte de a fi ascunse în peșteri

Manuscrisele de la Qumran reprezintă dovada incontestabilă că Dumnezeu a coordonat scrierea și păstrarea Sfintei Scripturi.

„Deprinderea trupească este de puțin folos, pe când evlavia este folositoare în orice privință ... Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare și la învățătura pe care o dai altora.” (1 Timotei 4:8,13)

Ne-am obișnuit să vizităm centre importante cu urme mărețe ale trecutului, cu vestigii renumite și cu fapte mărețe. Astăzi vă invit să urmărim un sit arheologic care nu are nimic din toate acestea. Nu este mai mare de 500 de metri pătrați, nu a fost nici măcar un sat, ci doar o simplă vilă construită în deșert. În peșterile din jur, s-au ascuns comorile care, astăzi, în vremea noastră, au îmbogățit întreaga lume. În ce constau aceste comori? Este vorba despre cărți, dar nu orice fel de cărți, ci cărți sfinte – Scripturile Vechiului Testament.

Ce este Qumranul?

Qumran este un nume care a intrat în istoria biblică, în sălile de curs, în biserici și pe buzele tuturor celor interesați de Scriptură. Numele este foarte vechi. În limba arabă se spune *Gumran* și este o transliterare de la Gomora, așa că acest toponim poate fi un document pentru atestarea cetății păcătoase pedepsite de Dumnezeu cu foc din cer.

Qumranul este așezat în colțul de nord-vest al Mării Moarte, în pustiul lui Iuda, la 10 kilometri sud de Ierihon, chiar la poalele lanțului muntos. Între Marea Moartă și munte se ridică un platou de marnă, brăzdat de crevase adânci. Pe un promontoriu de pe acest platou au ales esenienii să construiască sediul comunității lor. Trăiau în toată zona deșertică a Iordanului și în multe localități din țară, dar aici era centrul de conducere și atelierul lor de producție.

Qumranul este o vilă compusă din câteva camere mari, lungi de aproximativ 8-10 metri și late de aproximativ 4 metri. Destinația acestora poate fi următoarea: (1) sală de mese, unde ei luau masa în comun de două ori pe zi, după ce făceau o baie rituală într-un bazin numit *micvâ*; (2) sală de închinare, sau, după unii arheologi, templul de la Qumran, cu orientare vest-est; sau (3) scriptoriu, care avea probabil și etaj, unde se multiplicau sulurile biblice și alte cărți. Această identificare s-a făcut pe baza capetelor de birou descoperite acolo, a călimărilor de bronz și a paletelor folosite pentru amestecarea cernelurilor.

Elementul dominant în această clădire este sistemul de apă, format dintr-un canal care curge de la un capăt la altul al clădirii, din mai multe rezervoare mari de apă și din mai multe *micve* folosite pentru spălări rituale. Acestea ne arată că esenienii erau foarte atenți și scrupuloși în ce privește respectarea curățirii rituale.

Pe lângă aceste încăperi și sisteme, la Qumran exista un atelier de olărit (cu un cuptor de ars ceramică), o bucătărie, grajduri și turnul de veghe, ale cărui ruine domină și astăzi situl.

Așezarea de la Qumran are două faze de existență și se întinde pe o perioadă de aproximativ 200 de ani. Faza 1a și 1b – între anii 140 și 30 î.Hr. Există o întrerupere de aproximativ 30 de ani cauzată de marele cutremur care a distrus construcția în anul 31 î.Hr. Faza 2 începe în anul 4 î.Hr. și se termină în vara anului 68 d.Hr., când așezarea a fost abandonată și ocupată apoi de romani. Pentru o perioadă, clădirea a fost folosită drept cazarmă pentru trupele romane, apoi a fost părăsită și abandonată definitiv până la venirea arheologilor în secolul al XX-lea.

Cine erau locuitorii Qumranului?

Esenienii erau foști preoți de la Templul din Ierusalim care nu au dorit să se compromită cu elenizarea forțată introdusă de Antioh Epifanul și au părăsit Templul. Ei s-au separat complet de Templu și au format o sectă, luându-și numele de *esenieni*, care înseamnă „cei pioși”. Fiind oameni bine pregătiți, au continuat să scrie și să producă literatură foarte bogată. Au fost influențați de dualismul persan, fapt observat în numele lor: „fiii luminii”. Lucrarea care îi reprezintă cel mai bine – *Războiul dintre fiii luminii și fiii întunericului* – constituie filosofia lor de bază.

Printre alte lucrări produse de ei se numără: *Documentul Damasc*, *Manualul de disciplină*, *Sulul Templului*, *Regula războiului*, *Sulul de cupru*. S-au găsit foarte multe exemplare din lucrările apocrife și din pseudoepigrafie, dintre care *Cartea jubileelor* este cel mai bine reprezentată. Nu s-a găsit nicio carte cu caracter secular, ci numai cărți cu conținut religios.

Manuscrisele biblice reprezintă partea cea mai valoroasă a documentelor găsite. Ele sunt în număr de peste 235 de copii, din cele peste 800 câte s-au găsit până în prezent. Dintre acestea, manuscrisele Psalmilor sunt cele mai multe – 37 de exemplare. Urmează apoi Deuteronomul, cu 25 de exemplare, și Isaia, cu 21 de exemplare. Foarte interesant este faptul că aceste cărți sunt și cel mai des citate de autorii Noului Testament. Dintre cărțile biblice lipsesc Estera și Neemia. În prezent, există o lucrare intitulată *Biblia de la Qumran*, care prezintă, în limba ebraică și engleză, textul biblic descoperit la Qumran. Pe lângă cele două cărți lipsă, textul are anumite părți lipsă, din cauza degradării manuscrisului sau chiar a lipsei unei părți din el.

Valoarea manuscriselor de la Qumran

Manuscrisele de la Qumran au o mare valoare, deoarece ele reprezintă textul biblic care se folosea pe timpul Domnului Hristos.

Traducerile moderne se fac după textul ebraic masoretic, care a fost realizat 1 000 de ani mai târziu și căruia i se reproșă că nu mai este fidel. Comparând textul masoretic cu *Biblia de Qumran*, specialiștii au recunoscut că nu există nicio diferență: în 1 000

de ani nu a survenit nicio abatere de la original. Datorită importanței sale pentru stabilirea textului corect al Vechiului Testament, arheologul W. Albright a declarat: „Manuscrisele de la Marea Moartă au fost cea mai mare descoperire a secolului al XX-lea. Aceasta va revoluționa complet înalta critică intertestamentară.”¹

Vestitele suluri au fost găsite în 11 peșteri din apropierea Qumranului; unele sunt în malurile de marnă din jur, pe care era construită așezarea, iar altele sunt în muntele din apropiere, de aceea se numesc și *Manuscrisele de la Marea Moartă*. Majoritatea peșterilor au fost descoperite de beduini, care erau la concurență cu arheologii: primii erau interesați de bani, ultimii – de cercetare științifică. Pe lângă suluri, s-au găsit multe monede, vase de lut în care erau puse sulurile, haine, încălțăminte, ceramică și alte obiecte de uz casnic.

Perioada în care a fost cercetată întreaga zonă și în care au fost descoperite toate acestea se întinde din anul 1947 până în 1954. Arheologul care s-a ocupat de cercetarea de la Qumran a fost preotul dominican Roland de Vaux, de la École Biblique et Archéologique Française de Jerusalem. Autoritatea iordaniană controla zona și, ori de câte ori venea pe acolo, regele Iordaniei dorea să primească monede, fără să fie interesat de manuscrise.

Primele șapte suluri găsite în peștera nr. 1 sunt astăzi în Muzeul Israelului, într-o clădire specială, numită Chivotul Cărții. Celelalte manuscrise se găsesc tot în Ierusalim, în Muzeul de Arheologie Rockefeller. Ele au fost în custodia a șapte specialiști din toate marile confesiuni. Aceștia le-au studiat și au avut drept de autor asupra lor.

Manuscrisele de la Marea Moartă au demonstrat încă o dată că cele mai mari comori nu sunt cele formate din aur, argint sau diamante, ci cărțile, mai ales cele sfinte. A cumpăra o carte și a o citi este un gest nobil, care te înalță. A te opri asupra Bibliei pentru a o studia zilnic este un privilegiu care te îmbogățește. Fii evlavios și ia seama bine la citire, spunea Pavel. Aceasta te va ajuta cel mai mult în viață și te va conduce pe drumul veșniciei. Așa să-ți ajute Dumnezeu să trăiești! ■

Mică amenajare specială pentru baia rituală de curățire. Domnul Hristos nu a fost de acord cu acest fel de spălare rituală și nu l-a practicat.

Sala unde se multiplicau sulurile biblice, numită scriptoriu; are circa 4x10 m; avea și un etaj.

Lect. univ. dr. Traian Aldea este profesor de arheologie la Institutul Teologic Adventist.

¹ VanderKam, James C., *The Dead Sea Scrolls Today*, SPCK Publishing, Grand Rapids, Michigan, 1994, p. 5.

Ce ai, frate, cu Iacov ? (II)

Reabilitarea unui personaj biblic nedreptățit de cultura cititorilor superficiali ai Sfintei Scripturi

Spre deosebire de moș Eliezer, care o pețise pe Rebeca, feciorul acesteia nu și-a pus credința la probă înainte de a ajunge la fântâna dorului. Este dificil de spus că Dumnezeu ar avea niște planuri fixe în privința alegerilor omenești. Și dacă ar avea planuri ideale în privința alegerii partenerului de viață, cu siguranță nu ni le-ar băga pe gât ca pe niște medicamente. Unii cred că Dumnezeu o pregătise pe Leea pentru Iacov, dar el nu pricepea că ea este mai spirituală. În realitate, nu știm. Cei mai mulți sunt totuși de acord cu alegerea Rahelei fiindcă era frumoasă, iar „tinerelul” nostru s-a îndrăgostit pe loc de ea.

Exaltat la vederea Rahelei, Iacov îi promite lui Laban șapte ani de robie, deși Dumnezeu Însuși prevăzuse în legile Lui cu un an mai puțin. Astfel, Laban a priceput că Iacov este o fântână nesecată de generozitate și slujire și, în consecință, l-a speculat cât a putut. Știa că, de dragul Rahelei, va face orice. Biblia are ceva frumos de zis în privința dragostei lui Iacov (Geneza 29:20); *haideti să n-o umbrim! Ce este mai frumos în viața unui om, dacă nu dragostea?* Dar Biblia folosește cazul femeii dorite și ca metaforă a robiei, în contrast cu eliberarea materială și spirituală adusă la Exod printr-un profet (Osea 12:12,13).

Poate că fetele lui Laban or fi fost foarte tinere sau poate că ajunseseră la o vârstă mai coaptă, cu concursul tăticului, care nu găsisese încă pe cineva să le cumpere la un preț labanosopic. În orice caz, dacă Rahela era mult prea tânără față de Iacov, nu era o problemă pentru vremurile acelea. Calculul diferențial încă nu fusese descoperit.

„Și ... iată că era Leea”

Iacov era un idealist, nu-i trecuse prin gând vreodată să-și ia două sau mai multe soții, în timp ce Esau nu avea asemenea „prejudecăți”. Chiar faptul că Iacov mai degrabă rămăsese fecior până la ’jde ani decât să-și ia o soție

păgână, ca frate-său, este elocvent. Dar există greșeli minore în viață care produc efecte majore. Trebuie să fim realiști și să înțelegem că soarta este oricum capricioasă. Dacă o mai și stărnim, jucându-ne cu focul, ne asumăm consecințele. Se accentuează surpriza lui Iacov, la trezire: „A doua zi dimineață, iată că era Leea!” Cum a fost posibil?

Biblia are ceva frumos de zis în privința dragostei lui Iacov (Geneza 29:20); haideti să n-o umbrim! Ce este mai frumos în viața unui om, dacă nu dragostea?

Se spune că Iacov ar fi fost păcălit de vâlul care acoperea complet mireasa în noaptea nunții. Vă imaginați că Leea ar fi stat toată noaptea cu țolul în cap și mută ca un lemn? Halal mireasă! Iar Iacov mulțumit să n-o vadă? Halal mire! Explicația este mai degrabă alta. Substituirea miresei a fost ideea lui Laban, care, contând pe bunătatea lui Iacov, voia să rezolve două probleme dintr-un foc: să-și mărite amândouă fetele și să se asigure de o nouă perioadă de slujire din partea lui Iacov. Cum ați fi procedat dacă ați fi fost Laban și ați fi dorit să rezolvați aceste două probleme dintr-un foc? Leea nu ar fi fost greu de convins, iar complicitatea Rahelei este posibilă. Nu știm foarte exact cum a fost. Dar cum îl păcălești pe Iacov? Asta e întrebarea!

Destul de simplu

Suntem informați că Laban, cu ocazia acestei nunți de pomină, a dat un ospăț la care a invitat pe toți oamenii locului (Geneza 29:22). Mare mirare că zgriptorul se dovedea atât de generos! Poate se dădeau daruri și pe vremea aceea. Siria și Canaanul au fost întotdeauna renumite

în vinuri. Localnicii erau dintre cei „fără prejudecăți”, iar ospățul, în limba lui Moise, se cheamă *mișté* („băută”). La banchetele anticilor nu lipsea băutura din struguri: mai dulce, mai botezată, mai tare, după gust. Ar fi fost mare mirare dacă la nunta lui Iacov nu s-ar fi băut sau dacă, la o nuntă cu vin trăsnet, Iacov ar fi fost singurul care să aleagă „apă chioară”, ca recabiții. Gestul lui s-ar fi pomenit în Scripturi.

Acum era o zi unică în viața lui Iacov. Și Laban trebuie să fi avut grijă ca mirele să se simtă cât mai bine. Cumnații, nelipsiții fii și consilierii ai lui Laban, trebuie să-l fi îmbiat cu cele mai parfumate varietăți ale Siriei. Nu-i trecea prin minte lui Iacov până unde ar putea merge josnicia unui socru hapsân. „A doua zi dimineață, iată că era Leea!”

Dreptului Lot i s-a întâmplat mult mai rău, din aceeași cauză. El nu s-ar fi gândit niciodată să-și ademenească fiicele la incest. Dar, sub influența vinului, nu era nevoie de alte cauze. Soția îi murise în condiții tragice, era profund afectat emoțional, iar fetele poate chiar semănau cu mama lor, când era ea tânără, și, uite-așa, dreptul Lot a făcut ce n-ar fi făcut în stare de trezie. „El n-a băgat de seamă!” (Geneza 19:30-35). Pe unii însă (vezi cazul lui Urie Hititul), nici vinul nu-i poate convinge să se miște de la o decizie luată.

Dilemele treziei

Așa s-a pomenit Iacov cu altă mireasă decât cea pentru care plătitese. Cum ar fi fost „etic” să procedeze dimineața? Ce ai fi făcut în locul lui sau al ei? Etica noastră idealistă funcționează bine în teorie. Când însă ești dumneata în cauză, poți fi și profesor de etică, lucrurile încep să capete culori. Bine era să fi fost treaz fratele Iacov! Bine era dacă Leea nu s-ar fi învoit la o asemenea înșelăciune! Bine era dacă Rahela ar fi făcut ceva să dezvăluie planul părintesc! Bine era dacă Dumnezeu i-ar fi încuiat mintea lui Laban cum încuiase toate pântecelile din palatul lui Faraon și al lui Abimelec fiindcă aceștia se atinseseră de soția legitimă a omului lui Dumnezeu, chiar dacă acesta îi mințise! Fără să fie întrebat, Domnul îi dăduse adesea descoperiri lui Iacov. Dar acum Dumnezeu nu a intervenit. Nu întotdeauna Dumnezeu intervine, nu întotdeauna dă indicații. Există și efecte ale unei prime beții care nu încetează odată cu trezirea. Într-un sens, ne petrecem bună parte din viață într-un fel de mahmureală.

Cel mai frumos este că Dumnezeu îi acceptă pe ai Săi chiar dacă au făcut și fac alegeri greșite. Unii presupun că Iacov trebuia să ia acum decizii radicale. De dragul principiului monogamiei, să se mulțumească cu Leea și să plece. Sau s-o repudieze pe neavenită, să-și ia mireasa legitimă (Rahela) și să fugă. Dar unde să fugi de consecințe și unde să fugi de Laban? Singura lui mângâiere era că săptămâna următoare avea să se întâlnească, în sfârșit, cu Rahela. Leea, dacă așa a dorit, avea să rămână pe planul doi, neiubită.

Multe greșeli mai facem din dorința de a fi iubiți! Dar Dumnezeu poate schimba greșelile în binecuvântare.

Dar iată că Dumnezeu răspunde acestei familii, mai întâi dându-i copii Leei ca să fie iubită. Ce Dumnezeu bun! Privindu-și copiii și jucându-se cu ei, Iacov începe să-L cunoască mai bine pe Dumnezeu. Apoi Dumnezeu „Și-a adus aminte” de Rahela și i-a dat un fiu, unul dintre cele mai frumoase caractere biblice – fiul preferat al lui Iacov, care va moșteni dreptul de întâi născut. Cele două soții în competiție și-au pus la bătaie sclavele pentru ca, pe calea aceasta, să capete favoare, să se asigure de iubire. Multe greșeli mai facem din dorința de a fi iubiți! Dar Dumnezeu a schimbat și greșelile acestor femei în binecuvântare. Copiii aceia aveau să devină „poporul Său”, de dragul lui Avraam, Isaac și Iacov, pe care Dumnezeu i-a învățat lecția credinței și a iubirii. ■

*Lect. univ. drd.
Florin Lăiu este profesor de teologie biblică la Institutul Teologic Adventist.*

Umilința și spălarea picioarelor

„... și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima.” (Matei 11:29)

Din aceste cuvinte ale Mântuitorului, putem înțelege câteva aspecte legate de **smerenie**:
1. Smerenia nu se moștenește, ci se învață; este o deprindere care tinde spre infinit. Putem fi impresionați de smerenia unora (Coloseni 2:23), dar, ca să nu greșim, Domnul ne recomandă să învățăm de la El smerenia neprefăcută.

2. Smerenia este trăsătura definitorie în privința asemănării cu Domnul Isus Hristos. Smerenia Sa L-a ocrotit în fața provocărilor de orice fel, pentru că El „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi” (Evrei 4:15). În momentele cele mai grele, în care oamenii au căutat să-L supună la cele mai infame și mai josnice umiliri, culminând cu atârănarea Sa pe lemnul crucii, priveliște de neimaginat pentru tot universul, El a rămas Același, plin de milă și de compasiune pentru batjocoritorii Săi (Luca 23:34). Nu S-a simțit nicio clipă umilit, rușinat sau înjosit. „Eu pentru aceasta M-am născut” (Ioan 18:37; 10:18).

Pe măsură ce ne apropiem de El, vom dori să purtăm și noi haina smereniei Sale în orice împrejurare și vom rămâne cu echilibru sufletesc, trăind satisfacția biruinței prin umilință.

Spălarea picioarelor – dovada adevăratei smerenii

Cea mai frumoasă ocazie în care ne putem exprima smerenia în spiritul Domnului Isus este actul spălării picioarelor din cadrul ceremoniei Sfintei Cine. Momentul trebuie pregătit în suflet, cu mult timp înainte de a turna apa în lighean. Numai gândul că Însuși Domnul Isus, Maiestatea cerului, S-a plecat, a luat în mână tălpile pline de praf ale ucenicilor și le-a spălat cu mâinile Sale îți umple sufletul de o rară pioșenie, însoțită de simțământul că ai înaltul privilegiu de a împlini aceeași lucrare pe care a împlinit-o Domnul.

Se știe că, în acea ocazie, Domnul avea de împlinit nu doar lucrarea de slugă, ci și pe aceea de curățire a inimilor. „El dorea ca prin acest lucru să spele înstrăinarea, gelozia și mândria din inimile lor” (*Hristos, Lumina lumii*, ediția 2002, p. 603).

Dacă de fiecare dată când împlinim această poruncă sfântă a Domnului am fi cuprinși de spiritul smereniei Domnului Isus, am trăi din plin bucuria iertării din partea Sa, căci El este prezent de fiecare dată prin Duhul Sfânt.

Pericolul formalismului

Ca orice alt dar frumos venit de la Dumnezeu, și acesta este în pericol să-și piardă adevărata însemnătate dorită de Domnul. Cel rău știe că, dacă reușește să imprime un caracter formal acestui act al umilinței, va anihila semnificația lui spirituală. Și nu puține sunt cazurile când el are mai degrabă un caracter mistic decât unul profund spiritual, dorit de Domnul.

Nu de puține ori, împlinirea acestui act se face cu multă lejeritate în vorbire și gesturi. Din comoditate poate, este spălat pe picioare doar cel ce nu a putut veni la biserică. Dar, dacă cel în cauză își poate folosi mâinile, să i se ofere privilegiul ca și el să spele picioarele semenului său. Accentul poruncii cade pe „a spăla”, și nu pe „a fi spălat”. Atunci este împlinită porunca Domnului. Pot fi și excepții. Pe acestea le lăsăm în seama lui Dumnezeu, să le aprecieze El.

Pentru ca toate acestea să decurgă într-o atmosferă solemnă și să răspundă scopului lăsat de Domnul, este nevoie de o bună organizare. Chiar dacă prim-diaconul poartă răspunderea acestei lucrări, prezbiterul trebuie să vegheze alături de el la buna desfășurare a lucrurilor. Se va interesa de cei care nu au pereche, de oaspeți, pentru ca și ei să aibă parte de bucuria acestui act alături de frații lor.

Se recomandă folosirea unor obiecte consacrate pentru această lucrare, mai ales la servirea Sfintei Cine la domiciliu.

Ce minunat este ca, după terminarea spălării picioarelor, în timp ce stai în fața mesei sfinte și aștepti primirea pâinii și a vinului, să simți și să auzi cu inima cuvintele Mântuitorului: „Acum voi sunteți curați” (Ioan 15:3). „Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți!” (Ioan 13:17). ■

Teofil Petre este pastor în Conferința Muntenia.

Complexitatea cunoașterii

„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.” (Evrei 11:3)

Cum a apărut lumea? Această problemă este astăzi o temă foarte dezbătută. Sume fabuloase s-au alocat pentru a clarifica taina originii cosmosului.

În sens teologic, este important de știut că o concepție eronată despre creație subminează întregul ansamblu doctrinar. Mântuirea este necesară tocmai pentru că lumea s-a stricat și trebuie refăcută. Și, dacă s-a deteriorat, înseamnă că trebuie găsită forma corectă, originară, și modalitatea de a ajunge din nou la ea.

Dificultățile întâmpinate în încercarea de a găsi o explicație care să fie acceptată la scară largă au dus la o mulțime de interpretări.

Immanuel Kant nu poate fi evitat dintr-o discuție pe tema cunoașterii. Iată câteva crâmpoie din impresionanta sa operă *Critica rațiunii pure*.

Cunoașterea lucrează cu informații. Iar acestea ne vin din afară, prin simțuri. Dar cum sunt prelucrate informațiile? Pentru asta este necesară cunoașterea câtorva noțiuni-cheie din lucrarea sa.

Termenul *apriori* înseamnă că procesul cunoașterii se desfășoară independent de experiență. De exemplu, enunțul matematic $2+3=5$ nu-l căpătăm ca urmare a unei experiențe. Oamenii pot rămâne toată viața analfabeți dacă nu li se predau aceste noțiuni, iar însușirea lor se realizează prin autoritate.

Noțiunea *aposteriori* prezintă un mod de cunoaștere rezultat în urma experienței. Dacă tocmai ne-am ars, știm că plita este fierbinte. Nu trebuie să participăm la cursuri specializate pentru a ști să ne ferim, pe viitor, de pericolul reprezentat de un material încins.

Judecata este formată din subiect și predicat. O judecată este *analitică* dacă predicatul este inclus în subiect, cum ar fi exemplul următor: *Gheața de pe lac este rece*. Prin natura ei, gheața are o temperatură scăzută, sub 0° C.

Judecata este *sintetică* dacă predicatul este separat de subiect. Spre exemplu: *Această bucată de gheață este în formă de cub*.

Pentru Kant, cunoașterea este și sintetică, și apriorică. De aici revoluția sa în filosofie.

Gândirea noastră interpretează ceea ce primește prin simțuri. Dar cum? Gândirea are la dispoziție două instrumente esențiale: intuiția și categoriile gândirii (sau conceptele pure ale intelectului). Intuiția, la rândul ei, se sprijină pe alte două noțiuni: spațiul și timpul. Categoriile sunt douăsprezece la număr, dintre care cauzalitatea este cea mai importantă. De fapt, gândirea noastră se prezintă ca o pereche de ochelari prin care vedem lumea din jurul nostru. Omul nu vede lumea așa cum este ea, ci imaginea rezultată din informația trecută prin suprapunerea celor două seturi de instrumente ale gândirii.

De aici, printr-o muncă enormă și printr-o analiză de o profunzime abisală, filosoful ajunge la concluzia că natura nu poate fi cunoscută în mod esențial. Cunoaștem numai atât cât mintea noastră este în stare să interpreteze. În privința cunoașterii naturii, rațiunea nu este suficientă.

Credința se află la baza rațiunii și a întregului set de procese cognitive aflate în slujba cunoașterii.

Dacă ne întoarcem la textul de la început, putem recunoaște mai clar autenticitatea și profunzimea enunțului. Autorul epistolei nu discută nimic despre acest proces al înțelegerii, ci, pur și simplu, prezintă o axiomă a cunoașterii care rezolvă dilema. Credința se află la baza rațiunii și a întregului set de procese cognitive aflate în slujba cunoașterii. Fără credință, este imposibil să avem o idee corectă despre cum am apărut în univers. ■

Mugurel Asaftei este pastor în Suceava.

Vraciul și cartea de magie

Lino Chaiña, care locuia în orașul Juli, lângă Lacul Titicaca din Peru, își susținea familia făcând fermece. Chiar dacă orașul se lăuda cu patru catedrale construite pe vremea conchistadorilor spanioli, indienii aymara trăiau în frică și superstiție. Ca vraci, Chaiña exploata această frică, practicând magia.

Auzind că cea mai mare carte de magie publicată vreodată este de vânzare în Puno, s-a gândit: *Îmi va lua două zile să ajung până acolo, dar voi face orice sacrificiu pentru a avea această carte. 80 de kilometri reprezintă un drum lung, dar va merita.*

În zilele acelea, nu exista autostradă în Puno, doar o potecă bătută de animale și oameni. Pe când primele raze de soare luminau imensul lac, Chaiña porni la drum, trecând pe lângă biserica Santa Cruz, o catedrală construită de iezuiți. Pietrarii indieni sculptaseră pe fațada catedralei un soare imens – zeul Inca. Gândul că soarele, care-i încălzea trupul și care alunga răcoarea dimineții, a fost creat de un Dumnezeu iubitor nu-i trecuse niciodată prin minte.

Mergând acum pe malul lacului de la nord de Juli, făcu un stol de păsări flamingo să-și ia zborul. *Aripile lor roșii și albe îmi amintesc de steagul peruan*, își spuse Chaiña. În drum spre Ilave, întâlni copii care pășteau oi. După-amiază, un străin i se alătură pe când trecea prin satul Acora.

– O să ajungem în curând la Plateria, spuse străinul. Acolo este o casă, cu spatele la deal, în care locuiește un *gringo* [străin alb]. Se spune că ziua este om, iar noaptea se transformă în animal.

– Serios? întrebă Chaiña.

– Da! Oamenii spun că asta se întâmplă tot timpul.

Nemaipomenit! O idee nouă îi veni în minte. *Dacă aș învăța cum să fac asta, aș putea speria oamenii noaptea. Apoi, ca vraci, le-aș putea cere*

bani ca să-i protejez de animalele sălbatice. Aș câștiga o mulțime de bani!

Când se apropiară de Plateria, după-amiază târziu, străinul îi arătă singura casă din regiune care avea acoperiș de tablă.

– Acolo locuiește *gringo*, spuse el. Numele lui este Ferdinand [Fernando] Stahl.

Obsedat de ideea că ar putea să se transforme noaptea în animal, Chaiña se hotărî să facă un popas și să cerceteze personal problema. O luă pe o cărăruie de piatră până la casa lui Stahl. Tremurând, bătui la ușa mare din lemn. Ușa se deschise și un bărbat înalt și puternic îl salută în dialectul său natal.

Nu o simplă carte, ci Cartea

– *Kamisaraki, hermano!* Ce vânt te-aduce pe aici? îl întrebă pastorul Stahl.

– Mă duc la Puno ca să cumpăr cea mai mare și mai bună carte de magie tipărită vreodată, răspunse Chaiña.

Stahl zâmbi.

– Nu trebuie să mergi până la Puno. Am chiar aici cea mai bună carte de magie publicată vreodată, exclamă el. Intră, am să ți-o arăt!

Stahl îl îmbrățișă și îl trase pe vraci înăuntru.

– Te rog, ia loc la masă! Cum te numești?

– Mă cheamă Lino Chaiña, din Juli.

Stahl merse spre bibliotecă, de unde scoase o Biblie imensă, cu ilustrații.

– Señor Chaiña, spuse el, aceasta este cea mai bună carte de magie. Ea schimbă viețile oamenilor.

Chaiña era încântat. *Oare în carte scrie și cum te poți transforma din om în animal?*

Stahl se așeză lângă Lino Chaiña și începu să dea paginile Bibliei. Când ajunseră la Daniel, Chaiña văzu imagini cu tot felul de animale ciudate.

Trebuie să fie adevărat, se gândi Chaiña. Omul acesta probabil că știe cum să se transforme noaptea în animal. Când ajunseră la Apocalipsa, Chaiña era deja convins, pentru că văzuse niște bestii ciudate, despre care nu-și imaginase niciodată că ar putea exista.

Noaptea adevărului

Cei doi discută multă vreme. În cele din urmă, Stahl spuse:

– Este târziu. Nu mai poți pleca spre Puno acum. Hai să mâncăm împreună și apoi poți petrece noaptea aici. Soția mea, Ana, nu este acasă, dar mi-a lăsat multă pâine și ceva supă.

Mai târziu Stahl sugeră:

– Din moment ce soția mea este plecată, poți sta în camera noastră. Eu o să dorm în patul mare, iar tu poți să-ți instalezi un pat pliant lângă perete.

Lino Chaiña, vraciul din Juli, îl urmări pe Stahl cum se așază pe genunchi lângă pat și stă așa ceva vreme. *Probabil că le cere spiritelor să-l transforme în animal*, își imaginează Chaiña. În loc să se culce, Chaiña stău treaz toată noaptea, așteptând să vadă cum misionarul se transformă în animal. Când Stahl se ridică din pat a doua zi dimineață, Chaiña murmură: *Ceea ce mi s-a spus nu este adevărat. E încă om.*

Descurajat la început, dar fascinat de „cea mai bună carte de magie” și de imaginile ciudate din ea, studie toată ziua Biblia cu misionarul. Rămase și ziua următoare, și următoarea. Studie împreună cu Stahl în fiecare zi, timp de trei săptămâni. Stahl îi oferă lui Chaiña o Biblie și, în loc să meargă la Puno și să-și cumpere cea mai mare carte de magie, se întoarse în Juli și își arse toate cărțile de magie. După ce mai studie aproape un an, Chaiña se întoarse în Plateria și îi ceru pastorului Stahl să-l boteze. La scurt timp, se botezară și soția și copiii lui.

Conform dicționarului, Biblia cu greu ar putea fi definită ca o carte de magie, dar Stahl a avut dreptate. Biblia a lucrat ca o magie în inimile membrilor familiei Chaiña și în mii de alte inimi ale indienilor aymara care trăiesc în jurul Lacului Titicaca.

Puterea de transformare pe care o are Cuvântul lui Dumnezeu asupra vieții oamenilor este uimitoare. Îmi place modul în care exprimă Ellen White acest lucru: „Întreaga Biblie este o descoperire a slavei lui Dumnezeu în Hristos. Primită, crezută și ascultată, ea este marele instrument de transformare a caracterului. Este marea stimulent, forța constrângătoare care înviorează puterile fizice, intelectuale și spirituale și conduce viața pe făgașele corecte”

(*Divina vindecare*, București, Editura Viață și Sănătate, 1997, pag. 442).

O legătură cu trecutul

Familia mea a locuit în sediul Misiunii Lacul Titicaca timp de cinci ani, dar niciodată nu am auzit despre Lino Chaiña. La scurt timp după transferul meu la Lima, Misiunea m-a rugat să vizitez stațiile misionare de pe cursul râului Perené.

Într-o seară, într-un sat al indienilor campas, un profesor adventist și soția lui m-au invitat la cină. În timp ce mâncam la lumina pâlpâitoare a unei lumânări, l-am întrebat de unde este și cum a devenit adventist.

– Tatăl meu era vraci în Juli, a spus el.

Apoi mi-a relatat povestea de mai sus și a adăugat:

– Eram singurii adventiști din zonă, iar părinții mei au sacrificat foarte multe pentru a mă putea trimite la Lake Titicaca Training College, unde mi-am făcut studiile pentru a deveni profesor. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru familia Stahl, care a adus Cuvântul lui Dumnezeu în zona Lacului Titicaca.

Fiul lui Chaiña a continuat:

– Când soții Stahl au avut probleme de sănătate din cauza altitudinii ridicate, în loc să plece acasă, s-au mutat pe cursul râului Perené, în jungla amazoniană, și au adus Cuvântul lui Dumnezeu printre indienii campas. Este un privilegiu pentru mine să pot lucra acolo unde au lucrat și ei.

– Tatăl tău trăiește? l-am întrebat.

– Da. Mama a murit, dar tata trăiește singur, pe muntele de lângă orașul Juli. Crește oi și trăiește din vânzarea lânii.

Atunci am luat o hotărâre: *Dacă voi avea vreodată ocazia, îl voi vizita pe Lino Chaiña.*

Doar puțin mai departe

După nouă ani în Lima, ne-am mutat înapoi la Misiunea Lacul Titicaca. Eram în Peru de aproape 16 ani și încă nu-l întâlnisem pe Lino Chaiña. Am petrecut un sfârșit de săptămână la o stație misionară de lângă granița cu Bolivia. În drum spre casă, am trecut prin Juli. Întorcându-mă spre soția mea, Evelyn, i-am spus:

Ferdinand și Anna Stahl au petrecut 10 ani slujind populației din Bolivia și Peru. Împreună, au lucrat ca misionari aproape 30 de ani.

Vraciul și cartea de magie

Casa lui Lino Chaiña, situată la altitudinea de 4 570 de metri

Fiul lui Lino Chaiña (dreapta) este profesor în jungla amazoniană unde a lucrat familia Stahl.

– Dacă vrem să-l vedem vreodată pe fratele Chaiña, ar fi bine s-o facem acum.

Dar mai era o problemă. Trecură mai mult de 10 ani de când îl vizitasem pe fiul lui și tot ceea ce știam era că locuia undeva pe muntele de lângă orașul Juli.

– Poate că a și murit, i-am spus soției.

Am început să cerem indicații. Unii au spus că nu știu, dar cei mai mulți arătau spre munte. Am găsit un drum pentru animale și am luat-o pe el, oprind din când în când și întrebând de casa lui Lino Chaiña. Răspunsul era întotdeauna același:

– Locuiește mai sus în munte.

Când drumul pe care mergeam a devenit prea îngust, am lăsat mașina și am început să urcăm pe jos.

La mai bine de 4 300 de metri altitudine, respirația devenise mai dificilă, dar de fiecare dată când ne opream să ne tragem sufletul, aveam o panoramă uimitoare asupra Lacului Titicaca.

Merseserăm deja de mai mult de o oră, când am întâlnit pe cineva care ne-a spus că mai avem puțin până la casa de chirpici a lui Chaiña. Am mai mers încă o oră fără să vedem nicio casă. Ne-am oprit și am întrebat câteva femei. Una dintre ele ne-a arătat la distanță casa lui Chaiña.

Am continuat să urcăm și, la 4 570 de metri, am ajuns la casa din chirpici de paie. Nu era nimeni prin preajmă; totul era încuiat. M-am uitat spre soția mea:

– Oare am bătut atâta drum degeaba?

Doi oameni treceau pe acolo.

– L-ați văzut pe Lino Chaiña? i-am întrebat.

– Da, mi-au răspuns ei. Este cu oile puțin mai sus. Luați-o pe cărarea pe care am coborât noi!

După ce am mai urcat încă o jumătate de oră, a început să ne cuprindă descurajarea.

– Uite, Evelyn! i-am spus. O turmă de oi!

Ne-am apropiat. Vedeam un bărbat care stătea pe pământ. Ținea ceva în mână – o carte. Cufundat în lectură, nu ne-a văzut apropiindu-ne.

Wellesley Muir, pastor și misionar pensionar, trăiește în Oakhurst, California, SUA.

Citește cea mai bună carte de magie! îmi venea să strig.

– Buenas tardes, hermano Chaiña!

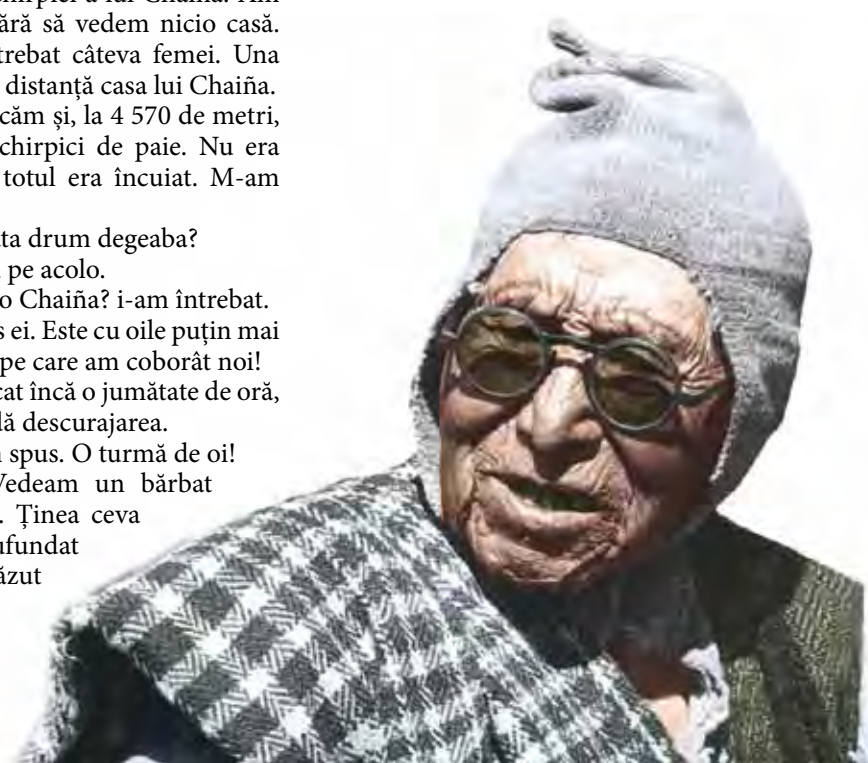
Uimit, și-a ridicat privirea. Eram foarte bucuroși. Fostul vraci Lino Chaiña, la 90 de ani, stătea pe munte citind din „cartea de magie” – Biblia. Îi rămăsese credincios Mântuitorului lui, deși trecuseră 60 de ani de la întâlnirea cu pastorul Stahl.

Ne-am așezat lângă el și am stat mult timp de vorbă. I-am povestit despre întâlnirea cu fiul său, învățător pe cursul râului Perené, în junglă. El ne-a răspuns:

– Soția mea se odihnește acum, dar I-am fost recunoscători lui Dumnezeu când fiul nostru a ales să devină învățător misionar. Am fost încântați când a început să predea acolo unde a lucrat familia Stahl în jungla amazoniană. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că pastorul Stahl m-a învățat să-L iubesc pe Dumnezeu și marea Sa „carte de magie”.

Mi-a fost dificil să-mi stăpânesc lacrimile când ne-am rugat cu acest om drag și ne-am întors să plecăm.

– Am tot studiat învățăturile Bibliei despre revenirea lui Hristos, ne-a spus el. Mă rog să vină curând. Vreau să fiu cu voi, cu familia Stahl și cu toți copiii Săi în Împărăția Sa! ■

Semnificațiile chivotului

Chivotul Legământului era cea mai importantă piesă de mobilier din tabernaculul/Templul israelit. Era o cutie de lemn poleită cu aur, având cam 125 de centimetri lungime, 75 de centimetri lățime și 75 de centimetri înălțime. Inițial, a conținut numai tablele pe care erau scrise cele Zece Porunci. Cutia era acoperită cu un capac de aur pe care erau doi heruvimi, făcuți dintr-o singură bucată cu capacul. Chivotul era un simbol al prezenței și puterii lui Dumnezeu și, din acest motiv, exprimă câteva idei importante despre El.

1. Locul revelației – Reședința lui Dumnezeu printre copiii lui Israel a fost un loc din care El a comunicat cu ei și Și-a manifestat prezența. El i-a spus lui Moise: „De la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul mărturiei, îți voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel” (Exodul 25:22; cf. Numeri 7:89). Într-o ocazie, copiii lui Israel au mers la locul unde se afla chivotul pentru a-L consulta pe Dumnezeu înainte de a merge la război și El le-a răspuns (Judecătorii 20:27). Este uimitor că Dumnezeu Se pune la dispoziția poporului Său într-un anumit spațiu – în acest caz, cortul întâlnirii și, în cadrul acestuia, spațiul dintre cei doi heruvimi de pe chivotul mărturiei.

2. Locul închinării – Din moment ce chivotul, situat în Locul Preasfânt din Templu, era un simbol al lui Dumnezeu, oamenii se închinau în direcția Templului: „Îmi ridic mâinile spre Locașul Tău cel Sfânt” (Psalmii 28:2; cf. Psalmii 138:2). Iosua a căzut și s-a rugat înaintea chivotului și Domnul i-a răspuns (Iosua 7:6-12). Israeliții nu se închinau chivotului, dar Îl căutau pe Domnul acolo unde El se putea întâlni cu ei și unde Îi puteau oferi laudă și rugăciuni.

3. Locul regelui – Dumnezeu era Regele poporului Său, iar chivotul Îl reprezenta în această calitate. Psalmistul se referă la Dumnezeu ca la „Păstorul [Rege al] lui Israel” care stă „pe he-

ruvimi” (Psalmii 80:1). Ezechia a folosit aceeași expresie și a adăugat: „Tu ești singurul Dumnezeu al tuturor împărățiilor pământului!” (2 Împărați 19:15; cf. 2 Samuel 6:2). Aceasta nu înseamnă că respectivul chivot era tronul lui Dumnezeu, ci că-L reprezenta ca Rege al pământului. Ca rege, Dumnezeu Și-a condus poporul, din chivot, în campanii militare. Când se mutau, ca armată, chivotul/Dumnezeu le arăta drumul (Numeri 10:33,35); când au intrat în râul Iordan cărând chivotul, râul și-a oprit cursul (Iosua 3:13), iar în Ierihon prezența lui Dumnezeu, reprezentată de chivot, i-a condus la victorie (Iosua 6).

Chivotul era un simbol, nu Dumnezeu Înșuși. Prezența chivotului în luptă nu însemna neapărat că Domnul era prezent printre copiii Săi. Prezența Sa era direct legată de credințioșia cu care păstrau legământul. Când călcau legământul, prezența chivotului nu le era de niciun ajutor, iar copiii lui Dumnezeu erau învinși (1 Samuel 4:1-11).

4. Locul judecării și al milei – Chivotul este deseori numit „chivotul mărturiei”, pentru că în interiorul lui era pusă Legea legământului – cele Zece Porunci –, ca o dovadă a relației dintre Dumnezeu și Israel. Legea era regula de viață; încălcarea ei era o problemă serioasă, care trebuia să fie soluționată de Dumnezeul legământului. Sistemul sacrificial rezolva în diferite moduri păcatul poporului și nevoia lui de ispășire. Dar Legea din chivot era acoperită de un „capac al ispășirii” (Exodul 25:17), sugerând că ultimul cuvânt al lui Dumnezeu în dreptul nostru este milă, sub forma ispășirii prin sânge.

Noul Testament identifică acest sânge cu sângele Fiului lui Dumnezeu. Acum, El mijlocește pentru noi înaintea chivotului lui Dumnezeu din Templul ceresc, în prezența Regelui universului, conducându-Și poporul în conflictul final, mediind închinarea noastră și asigurându-ne iertarea și achitarea la judecata finală din ziua escatologică a ispășirii. ■

Angel Manuel Rodríguez, acum pensionar, a fost directorul Institutului de Cercetări Biblice din cadrul Conferinței Generale.

Paul Sân-Petru

1510 În văzduh stolul se comportă ca o
Singulară pasăre, ca un copac de frunze pe vânt,
Ca un banc de pești pendulând la comandă
O, de am fi avut și noi același Duh,
Moștenitorii Tăi nu s-ar fi risipit
În țândări și atâtea așchii de venin

1511 De ce, Doamne, un suflet plin de locuri goale?
Și cu ce să iubească ele când inima s-a scuturat
De un fel de afectocite puse acolo de la Zidire,
Și când o vei căptuși din nou cu amocitele iubirii?

1512 La început aveam tot ce ne trebuie
Pentru a Te descoperi și a Te cunoaște
Dar cum mă voi mulțumi cândva
Doar cu natura mea slujitoare, de o așa
Candidă și inconștientă fericire?

1513 La vis nu particip, ci doar asist
Când viața-i un abur în două cu vise;
Din ce mai rămâne încerc să exist
Reactivându-mi Cuvinte trimise
Că slavă cu slavă ne vei împarte
Călcând înc-o dată cu moartea pe moarte

– Carul de biruință: Jurnal de reflecții și micropoeme la limita
sacruului, ediția a II-a, Editura Pompidu, Galați, 2011, p. 210,
Premiul Uniunii Scriitorilor, Filiala Galați-Brăila 2006

În această pagină, facem cunoștință cu poetul Paul Sân-Petru și cu poezia lui. Paul Sân-Petru este numele literar al doctorului Paul Cioriciu, din Galați. A debutat în poezie cu volumul *Urme*, în 1969, după care activitatea lui a mai inclus încă 21 de titluri și alte apariții editoriale în domeniul literaturii, al artelor plastice și al muzicii. Opera sa complexă în domeniul artei și al literaturii îl aduce de timpuriu în vizorul oamenilor de cultură și al marilor edituri din țară și străinătate, fapt ce se concretizează în primirea sa ca membru al Uniunii Scriitorilor. Crezul său literar poate fi cuprins în următoarea declarație făcută în versul 6 din volumul *Carul de biruință*, p. 3: „Înainte mea merge Cuvântul / iar eu în urmă / doar așez cuvinte ...”

Să deslușim împreună ce vrea să ne transmită poetul Paul Sân-Petru în micropoemul 1510. „În văzduh stolul se comportă ca o / Singulară pasăre, ca un copac de frunze pe vânt, / Ca un banc de pești pendulând la comandă.”

În aceste versuri sunt trei imagini care sugerează ideea de acțiune unitară: păsările călătoare, frunzele bătute de vânt și bancul de pești. Observația poetului este că spiritul de unitate în mișcare și acțiune este ceea ce ar trebui să ne caracterizeze și pe noi, ca biserică. În susținerea acestui gând, poetul se plânge: „O, de am fi avut și noi același Duh”. Aluzia este cât se poate de clară. El se referă la nevoia coborârii Duhului Sfânt peste noi pentru a nu ne mai risipi în grupuri și facțiuni pline de dușmănie. Referirea este la biserica creștină în general. Este de așteptat ca, prin Duhul Domnului, să fie adunat din orice limbă, seminție și națiune un popor care să trăiască în armonie spre slava lui Dumnezeu.

În micropoemul 1511, poetul se plânge de lipsa de dragoste frățească. El folosește câteva cuvinte inventate, cum ar fi „afectocite” și „amocite”. Acestea sunt licențe poetice și sunt admise în creația artistică. Cele două cuvinte se referă la unul și același lucru: „celulele iubirii”. În realitate, aceste celule nu există, dar enumerarea lor aici sugerează pierderea iubirii din inimă și nevoia ca Dumnezeu să „căptușească” din nou inima noastră cu dragostea Sa. În ce privește mesajul din următoarele două poezioare, 1512 și 1513, vă las vouă, cititorilor, bucuria de a le desluși înțelesul. Cred că nu este prea greu acest lucru, nu-i așa? ■

Ion Buciuman, pastor

Michael Belina Czechowski – o viață pentru un vis (II)

Czechowski era mistuit de visul întoarcerii în Europa, așa că, în 1864, a pornit împreună cu familia spre Lumea Veche și, pe 6 iunie, a debarcat în Anglia. Sprijinul financiar nu venea însă, așa cum ne-am așteptat, de la adventiștii de ziua a șaptea, în mijlocul cărora slujise ca pastor în ultimii ani, ci de la foștii milleriți cu care Czechowski avea relații bune încă de pe vremea când slujea în Vermont. El a venit în Europa în ciuda sfatului dat de familia White și de conducerea adventistă de atunci de a rămâne în America. Nu era totuși un refuz categoric pentru visul său european, ci doar un răstimp până când deprinderile sale organizatorice aveau să ofere o certitudine Conferinței Generale că misiunea aceasta nu este o irosire de fonduri și un mijloc de a ne închide și mai mult drumurile încă nedeschise. Sinceritatea sa nu compensa, în ochii celor de atunci, spiritul de aventură și nechibzuința financiară de care dădea dovadă cu prisosință. Plecarea în Europa a însemnat ruperea relațiilor cu Conferința Generală, totuși nu a fost o abdicare de la doctrinele adventiste. Rapoartele sale erau publicate cu regularitate de revistele millerite, dar nu aduceau în discuție aspecte doctrinare care i-ar fi putut înfuria pe generoșii săi susținători americani.

Dacă până aici viața sa a fost atât de tumultuoasă și de sinuoasă, nu ne putem aștepta acum la schimbări. Primul loc unde a început să predice a fost Italia. Comunitățile valdenze din Piemont și din orașelul Torre Pellice au fost trezite de entuziasmul și claritatea mesajului. Pastorii locali, după ce i-au oferit amvoanele bisericilor lor, i-au sugerat totuși să meargă în altă parte cu solia sa. A avut bucuria de a boteza aici primul convertit european, o femeie – Catherine Revel –, care va rămâne credincioasă mesajului adventist până la moartea ei în 1930. Tot aici a găsit doi colaboratori dispuși să îl însoțească: J. D. Geymet și Francis Besson.

După o scurtă vizită în casa părintească din Polonia, Czechowski a mers în Elveția, patria

soției lui, și, pentru o vreme, și-a stabilit aici centrul lucrării. Era anul 1865. În februarie 1866, avea deja primul botez – Louise Pigueron, o femeie inteligentă și influentă, urmată la scurt timp și de fiica ei, Anna, devenită mai târziu, prin căsătorie, Anna de Prato.

Cu sprijinul prietenilor săi, Czechowski a cumpărat o presă și a publicat prima revistă adventistă europeană, tipărind chiar și o carte profetică și câteva broșuri, pentru ca mesajul său să poată fi răspândit mai ușor în țările din jur.

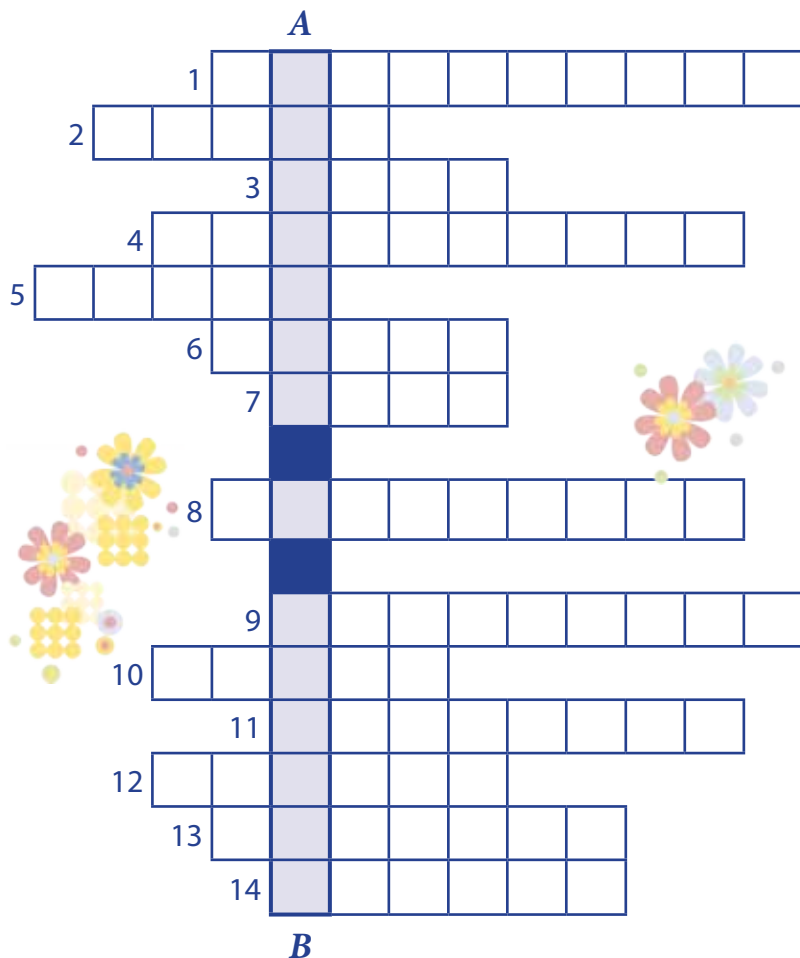
Singura relație pe care o mai păstra cu adventiștii de ziua a șaptea era prin revista *Review and Herald*, pe care se pare că a primit-o destul de constant pe durata șederii sale în Elveția și la care l-a abonat și pe unul dintre prietenii și susținătorii săi italieni – Conte Piero Guicciardini. Grupei de la Tramelan nu i-a spus însă nimic despre ea. Albert Vuilleumier, prezbiterul de la Tramelan, a găsit din întâmplare un exemplar în locuința lui Czechowski și, fără să îl întrebe, i-a scris redactorului Uriah Smith despre grupa adventistă din Europa.

Vestea a adus bucurie în America și amărăciune în sufletul misionarului polonez, care a intuit corect că publicarea scrisorii în *Review* va însemna încetarea sprijinului financiar oferit de milleriți. Era totuși destul de orgolios încât să nu ceară ajutor nici de la cei care nu au vrut să îi sprijine visul european, iar, când acesta i-a fost oferit, l-a refuzat categoric. Din cauza datoriilor și a hotărârii de a nu primi ajutorul oferit de Conferința Generală, și-a pierdut casa și presa și a plecat, în 1869, spre Austria și Ungaria, sperând ca, măcar financiar, lucrurile să stea mai bine de acum încolo. ■

Adrian Neagu este pastor în Pitești.

Învierea lui Isus

1. Loc de liniște și rugăciune în natură pentru Isus și ucenicii săi (Matei 26:36) – Grădina _____.
2. Unul dintre ucenici, al cărui nume seamănă cu termenul „piatră”.
3. Ucenicul trădător.
4. Muntele unde se afla Grădina Ghetsimani.
5. Slujitor la Templu.
6. Cântatul _____ i-a amintit lui Petru că s-a lepădat de Isus.
7. Ucenicilor „li se îngreuiaseră ochii de _____” (Matei 26:43 u.p.).
8. Isus a murit _____ împreună cu doi tâlhari, unul la dreapta și celălalt la stânga.
9. Ucenicii Îl strigau pe Isus _____.
10. Grădina Ghetsimani era pe un _____.
11. Sfatul lui Isus pentru ucenici (Matei 26:41).
12. Marele-preot al sinedriului.
13. Locul unde a copilărit Isus.
14. Locul unde slujeau preoții și unde se aduceau jertfe.

La o rezolvare corectă, pe coloana A-B veți descoperi un fragment din 1 Corinteni 15:20.

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

Moartea și învierea Domnului Hristos garantează învierea celor credincioși și viață veșnică pentru toți cei care Îl iubesc și ascultă de El. Folosind codul, dezlegați cuvintele de mai jos!

Cod:

+	+	+	+	+	+	+	+	+
A	E	I	O	H	M	R	S	T

La revenirea Domnului Hristos, vor învia cei morți în _____.

_____ va fi ultimul vrăjmaș nimicit.

(Puteți consulta textele din 1 Tesaloniceni 4:16 și 1 Corinteni 15:26.)

„Ce am scris, am scris!”

„Pilat a scris o însemnare pe care a pus-o deasupra crucii și era scris: «Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor». Mulți din iudei au citit această însemnare, pentru că locul unde fusese răstignit Isus era aproape de cetate; era scrisă în evreiește, latinește și grecește. Preoții cei mai de seamă ai iudeilor au zis lui Pilat: «Nu scrie: 'Împăratul iudeilor', ci scrie că El a zis: 'Eu sunt Împăratul iudeilor'.» «Ce am scris, am scris», a răspuns Pilat.” (Ioan 19:19-22)

De două mii de ani de creștinism, imaginea lui Pilat rămâne ireversibil marcată de ezitare. El este omul șovăielnic, indecis, încurcat, iar când, în cele din urmă, se decide, alege varianta greșită. Este convins că Isus, Acuzatul, este nevinovat, însă aplicarea justiției romane este pentru Pilat un penibil du-te-vino, fără ca aceste intrări și ieșiri să-l scoată din ghearele dilemei irezolvabile care îi stătea sfidător în cale.

Tribunalul este bizar, probele acuzării lipsesc, procedura juridică nu funcționează, presiunea străzii devine necontrolabilă, calculele se dovedesc a fi greșite, iar „mutarea” cu Baraba îl duce pe Pilat direct în „șah mat”: nu-i rămâne decât „să se spele pe mâini” pentru răstignirea Nevinovatului.

Brusc însă, în această învălmășeală care însemna de fapt culmea planului divin de salvare a omenirii, Pilat devine hotărât. Incredibil! Oscilantul are accese de fermitate! În realitate, Pilat a avut tot timpul simțământul că este în fața unui caz cu totul special. Chiar și oportunistul Caiafa menționase că Isus trebuie să moară pentru norod. Visul soției, declarația inculpatului că este Împărat, deși nu din „lumea aceasta”, plus o percepție inexplicabilă că traversează momentul de aur al istoriei îl fac pe Pilat să ignore pentru o clipă distincția imperială „Amicus Caesaris” și să nu retracteze că „Isus este Împăratul”.

Deși procesiunea răstignirii este marcată de ură demonică și batjocură extremă, amprenta regală a evenimentului se dezvăluie ca o pecete divină și îmbracă în slavă evenimentul glorios

al mântuirii. El este proclamat universal, în limbile oficiale ale planetei. Isus Nazarineanul nu este un domnitor local sau o personalitate provincială, ci este Monarhul suprem, Suveranul, Regele regilor, Mântuitorul.

Evanghelia se referă cu precizie la „ceasul proslăvirii” (Ioan 3:14; 8:28; 12:32). De aceea insistă apostolul neamurilor: „N-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit” (1 Corinteni 2:2). În mormântarea Domnului Isus este regească, Nicodim oferindu-și incredibil de generos sprijinul (Ioan 19:39). Trupul sfânt al Mântuitorului este purtat de oameni cucernici, de rang înalt. Mormântul Său este într-o grădină (v. 41), săpat în stâncă, destinat doar pentru îngroparea Sa.

*Avem onoarea de a purta crucea ...
Mai scrie pe ea că „Isus este Regele”?*

Întunericul de la Golgota nu ne poate fura splendoarea unică a momentului răscumpărării noastre. „Lumina luminează în întuneric și întunericul n-a biruit-o” (Ioan 1:5). Deși condamnat și ucis, Isus este Regele victorios. Deși lui Pilat i-au scăpat lucrurile din mână, Cel Crucificat a avut permanent controlul asupra desfășurării lucrurilor.

Isus Mântuitorul este mereu la cârmă. El știe ceea ce agresorii Săi nu știu. La urma urmei, „însemnarea” lui Pilat nu este o insultă: regalitatea Sa nu poate fi ignorată sau alterată. „S-a isprăvit!” (Ioan 19:30). Misiunea a fost îndeplinită!

Creștini fiind, eu și tu avem onoarea fără egal de a purta crucea, urmându-ne Căpetenia mântuirii noastre (Matei 16:24). Mai scrie pe ea că „Isus este Regele”? Fariseii ultrazeloși încă insistă să ne convingă că se impun niște modificări: „El, Isus, a zis ce a zis, dar noi credem ce vrem noi.” Până și Pilat s-a opus la așa ceva. Oare eu și tu ... ne vom spăla pe mâini din nou? E timpul să punem capăt nehotărârii. Domnul domnilor Se arată foarte curând! ■

Teodor Huțanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

INSTITUTUL *Instruiește mintea*
TEOLOGIC *Transmite valori*
ADVENTIST *Afirmă credința*

ADMITERE 2012

Master în Teologie Extensie Andrews University

- » Durata studiilor: **1 an**, cursuri cu frecvență
- » Program de studii în limba engleză, adresat absolvenților de facultate indiferent de profil
- » Perioada de înscriere: **18 iunie - 10 iulie**

Teologie adventistă pastorală

- » Studii de licență, **4 ani**, cursuri cu frecvență
- » Diploma acordată: **licență în teologie**
- » Admiteri - înscrieri: **16-23 iulie**
- examene: **24-25 iulie**

Asistență socială

- » Studii de licență, **3 ani**, cursuri cu frecvență
- » Diploma acordată: **licență în asistență socială**
- » Admiteri - înscrieri: **16-23 iulie**
- interviu: **24 iulie**

Pedagogia învățământului primar și preșcolar

- » Studii de licență, **3 ani**, cursuri cu frecvență
- » Diploma acordată: **licență în științe ale educației**
- » Admiteri - înscrieri: **16-24 iulie**
- interviu: **25 iulie**

Limba și literatura română - Limba și literatura engleză

- » Studii de licență, **3 ani**, cursuri cu frecvență
- » Diploma acordată: **licență în filologie**
- » Admiteri - înscrieri: **16-25 iulie**
- interviu: **26 iulie**

Date de contact:

www.institutadventist.ro

secretariat@institutadventist.ro

Tel. +4 0213695350

